

ASN.1

Oraz Kodowanie BER w kontekście protokołu SNMP

MODELOWANIE PROJEKTOWANIE I
ANALIZA SIECI KOMPUTEROWYCH

Rafał Skowroński

ASN.1, SMI, PLIKI MIB *CO TO TAKIEGO? :)*

W skrócie:

Notacja: ASN.1 > SMI **Kodowanie:** BER **Baza danych:** MIB

A konkretniej:

ASN.1 – popularna semantyka / standard używany do opisu struktur danych.

Cel: Reprezentacja danych niezależna od sprzętu.

SNMP (RFC-1157) – definiuje formaty pakietów używanych przez protokół SNMP

SMI (RFC-1155) – definiuje pod-składnie ASN.1 czyli SMI. Jest to składnia której można używać do definiowania obiektów w MIBach.

MIB-II (RFC-1213) – jedna z wielu „grup zadządzalnych” definiujące same obiekty do których mamy dostęp przez sieć (parametry, zmienne, tablice). MIB-II musi być obsługiwany przez każde urządzenie obsługujące protokół SNMP.

FUNKCJONALNOŚĆ: PARSER SMI

LOKALIZACJA PLIKÓW MIB

Program agenta który tworzymy potrzebuje korzystać z plików MIB.

Uznamy, że nasz program korzysta z plików znajdujących się w folderze MIBS pakietu NET-SNMP.

Do testów jako dane wejściowe podajemy plik RFC-1213-MIB.txt

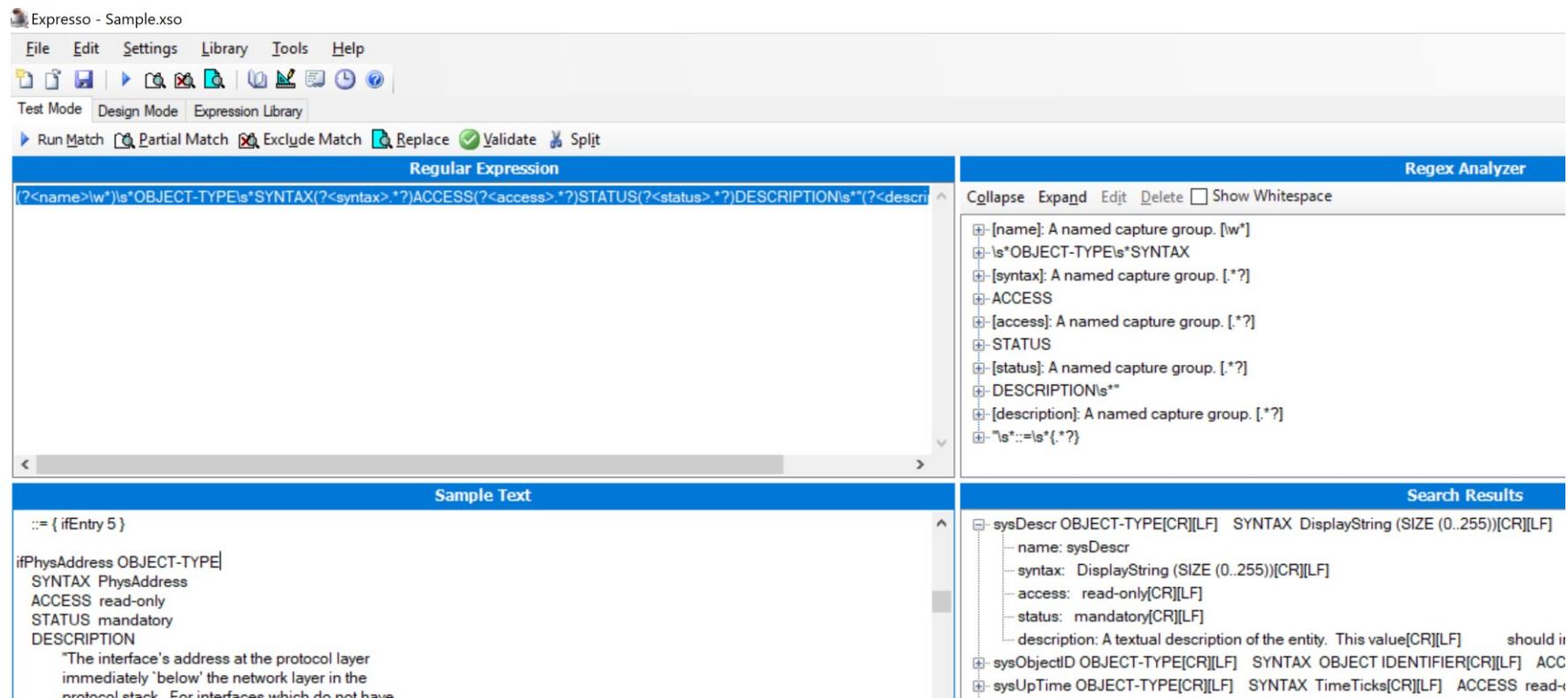

Plik RFC-1213-MIB.txt będzie importować
inne pliki.

WYRAŻENIA REGULARNE

Do parsowania plików wejściowych będzie nam potrzebny silnik wyrażeń regularnych. Np. REGEX.

Do testowania/projektowania wyrażeń regularnych możemy wykorzystać darmowy program EXPRESSO: [Pobierz](#)

WYRAŻENIA REGULARNE C.D

Przykładowy (nie idealny) REGEX do parsowania makr OBJECT-TYPE:

`\w*\s*OBJECT-TYPE\s*SYNTAX.*?ACCESS.*?STATUS.*?DESCRIPTION\s*".*?"\s*::=\s*{.*?}`

Na przykładzie platformy .NET aby zadziałał poprawnie należy zaznaczyć flagę SINGLE-LINE, przydatna też będzie flaga COMPILED.

W przykładzie:

`\w*` – dowolna ilość znaków alfanumerycznych – łapie nazwę obiektu

`\s*` – dowolna ilość znaków pustych UWAGA: flaga SINGLE-LINE sprawia że łapie też znaki nowej linii

`.*?` – dowolna ilość dowolnych znaków UWAGA: ? Powoduje że działa w trybie NON-GREEDY (nie zachłannym, czyli nie złapie wszystkich znaków do końca ciągu wejściowego tylko sprawdza jeszcze co jest dalej; można nazwać też przeszukiwaniem z wyprzedzeniem bo patrzymy ,oknem przeszukiwania' co jeszcze jest dalej w wyrażeniu regularnym)

WYRAŻENIA REGULARNE C.D

Przydatne mogą się okazać „GRUPY”. Przykładowo, silnik REGEX na platformie .NET wspiera nazwane grupy (*named groups*). Mogą być pomocne przy odczytywania fragmentów z rozpoznanego ciągu danych. Za pomocą grup nazwanych przeróbmy wcześniejsze wyrażenie aby w łatwy sposób pobrać poszczególne pola:

```
(?<name>\w*)\s*OBJECT-TYPE\s*SYNTAX(?<syntax>.*?)ACCESS(?<access>.*?)STATUS(?<status>.*?)DESCRIPTION\s*" (?<description>.*?)"\s*::=\s*{.*?}
```

REZULTAT W CZASIE TESTÓW (program EXPRESSO):

Search Results

- sysDescr OBJECT-TYPE[CR][LF] SYNTAX DisplayString (SIZE (0..255))[CR][LF] ACCESS read-only[CR][LF]
 - name: sysDescr
 - syntax: DisplayString (SIZE (0..255))[CR][LF]
 - access: read-only[CR][LF]
 - status: mandatory[CR][LF]
 - description: A textual description of the entity. This value[CR][LF] should include the full name of the entity.

TYPY DANYCH

W protokole SNMP mamy do czynienia z pewnym zbiorem przesyłanych oraz przetwarzanych typów danych. Podstawowe typy danych są określone w ramach SMI, która to notocja jest podzbiorem ASN.1

DOZWOLONE TYPY DANYCH

SMI obsługuje „prymitywne” typy, ze składni ASN.1 czyli:

1. INTEGER
2. OCTET STRING
3. OBJECT IDENTIFIER
4. NULL

W MiBach, za pomocą podstawowych „prymitywnych” typów danych możemy definiować bardziej złożone typy.

Oraz jeden typ złożony - [SEKWENCJE](#)

TYP *SEQUENCE (OF)*

Cel:

Mogą przypominać struktury w C (mogą zawierać wiele typów)

Składnia

SEQUENCE { <type1>, ..., <typeN> } – może zawierać elementy różnego typu

Uwagi:

W porównaniu z notacją ASN.1, SMI nie pozwala na użycie parametru OPTIONAL oraz DEFAULT dla parametrów. Po zdefiniowaniu wszystkie muszą być podane.

SKŁADNIA:

SEQUENCE OF <entry> - może zawierać elementy jedynie jednego typu
(tak jak tablica w C)

Aby obsługiwać sekwencje możemy np. stworzyć uniwersalną klasę **TypDanych** w której stworzymy listę zawierającą nazwy typów które sekwencja zawiera.

TYPY DZIEDZICZONE Z TYPÓW PODSTAWOWYCH

Dodatkowe typy danych mogą być zadeklarowane w dowolnym z zainportowanych plików.

- Składają się z podstawowych typów danych ASN.1

PRZYKŁADY:

IpAddress ::=

[APPLICATION 0]

IMPLICIT OCTET STRING (SIZE (4))

Adres IP ma 32 bity = 4 bajty – długość ciągu bajtów

Counter ::=

[APPLICATION 1]

IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)

Dozwolone wartości z przedziału 0 - 4294967295

Gauge ::=

[APPLICATION 2]

IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)

TimeTicks ::=

[APPLICATION 3]

IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)

PARSOWANIE NOWYCH TYPÓW DANYCH

IpAddress ::=

[APPLICATION 0] -- in network-byte order
IMPLICIT OCTET STRING (SIZE (4))

Wykorzystujemy wyrażenie regularne wyłapujące bloki zawierające:

1) ciąg znaków alfa-numerycznych

2) znak przypisania ::=

2) nawiasy prostokątne, w środku:

- Jedna z czterech wartości: UNIVERSAL, APPLICATION, CONTEXT-SPECIFIC, PRIVATE – wartość ta oznacza „widoczność” deklarowanego typu.
- LICZBA (w tym przypadku 0) oznaczająca identyfikator typu

3) Słowo kluczowe IMPLICIT lub EXPLICIT

4) Nazwa typu macierzystego (w tym przypadku OCTET STRING)

5) **OPCJONALNE** rozmiar danych / dozwolone wartości. Obsługujemy dwie notacje ograniczeń:

▪ notacja (SIZE(**ROZMIAR_STRUKTURY**))

▪ notacja (**WARTOSC_MINIMALNA..WARTOSC_MAX**)

Znaki puste (white space):

spacje, tabulacje, znaki nowej linii

Obsługujemy jedynie takie format zapisu. W wyniku czego może się zdarzyć, że OBJECT TYPE zawiera nieobsługiwany przez nas typ danych.

PARSOWANIE NOWYCH TYPÓW DANYCH C.D

Poniżej przykładowe wyrażenie regularne parsujące nowe typy danych z wykorzystaniem *named capture groups* do rozpoznania poszczególnych pól:

`\w*\s*::=\s*[\s*\w*(?<typeID>\d+)\s*]\s*\w+\s+(?<parentType>\w+\s*\w*)\s*(?<restrictions>\(.*?\)\)\?)`

Przykładowy efekt:

Przykładowe wyrażenie może zawierać błędy / i zawiera braki.

Sample Text	Search Results		
<pre>ipAddress ::= [APPLICATION 0] IMPLICIT OCTET STRING (SIZE(4)) ipAddress2 ::= [APPLICATION 1] IMPLICIT OCTET STRING (SIZE(4)) fdfg valve ::= [APPLICATION 33] IMPLICIT INTEGER (0..255) fdfg</pre>	<table border="1"><thead><tr><th>Search Results</th></tr></thead><tbody><tr><td><ul style="list-style-type: none">ipAddress ::= [CR][LF] [APPLICATION 0][CR][LF]IMPLICIT OCTET STRING (SIZE(4))<ul style="list-style-type: none">typeID: 0parentType: OCTET STRINGrestrictions: (SIZE(4))ipAddress2 ::= [CR][LF] [APPLICATION 1][CR][LF]IMPLICIT OCTET STRING (SIZE(4))<ul style="list-style-type: none">typeID: 1parentType: OCTET STRINGrestrictions: (SIZE(4))valve ::= [CR][LF] [APPLICATION 33][CR][LF]IMPLICIT INTEGER (0..255)<ul style="list-style-type: none">typeID: 33parentType: INTEGERrestrictions: (0..255)</td></tr></tbody></table>	Search Results	<ul style="list-style-type: none">ipAddress ::= [CR][LF] [APPLICATION 0][CR][LF]IMPLICIT OCTET STRING (SIZE(4))<ul style="list-style-type: none">typeID: 0parentType: OCTET STRINGrestrictions: (SIZE(4))ipAddress2 ::= [CR][LF] [APPLICATION 1][CR][LF]IMPLICIT OCTET STRING (SIZE(4))<ul style="list-style-type: none">typeID: 1parentType: OCTET STRINGrestrictions: (SIZE(4))valve ::= [CR][LF] [APPLICATION 33][CR][LF]IMPLICIT INTEGER (0..255)<ul style="list-style-type: none">typeID: 33parentType: INTEGERrestrictions: (0..255)
Search Results			
<ul style="list-style-type: none">ipAddress ::= [CR][LF] [APPLICATION 0][CR][LF]IMPLICIT OCTET STRING (SIZE(4))<ul style="list-style-type: none">typeID: 0parentType: OCTET STRINGrestrictions: (SIZE(4))ipAddress2 ::= [CR][LF] [APPLICATION 1][CR][LF]IMPLICIT OCTET STRING (SIZE(4))<ul style="list-style-type: none">typeID: 1parentType: OCTET STRINGrestrictions: (SIZE(4))valve ::= [CR][LF] [APPLICATION 33][CR][LF]IMPLICIT INTEGER (0..255)<ul style="list-style-type: none">typeID: 33parentType: INTEGERrestrictions: (0..255)			

CO ZNAJDZIEMY W MIBACH

RFC1213-MIB DEFINITIONS ::= BEGIN

IMPORTS

```
mgmt, NetworkAddress, IpAddress, Counter, Gauge,  
      TimeTicks  
      FROM RFC1155-SMI  
OBJECT-TYPE <--  
      FROM RFC-1212;
```

Importy

Do „czarnej listy” –
nie przetwarzamy

-- This MIB module uses the extended OBJECT-TYPE macro as
-- defined in [14];

-- MIB-II (same prefix as MIB-I)

mib-2 OBJECT IDENTIFIER ::= { mgmt 1 }

-- textual conventions

DisplayString ::=
 OCTET STRING

-- This data type is used to model textual information taken
-- from the NVT ASCII character set. By convention, objects
-- with this syntax are declared as having

-- groups in MIB-II **Uwaga: może być też zapis w formacie:**
 iso(1) org(3) dod(6) internet(1) mgmt(2) mib-2(1)
 system(1) 3 // z ID w nawiasie przy nazwie

system OBJECT IDENTIFIER ::= { mib-2 1 }

interfaces OBJECT IDENTIFIER ::= { mib-2 2 }

at OBJECT IDENTIFIER ::= { mib-2 3 }

ip OBJECT IDENTIFIER ::= { mib-2 4 }

Deklaracje samych identyfikatorów

sysUpTime OBJECT-TYPE

SYNTAX TimeTicks

ACCESS read-only

STATUS mandatory

DESCRIPTION

"The time (in hundredths of a second) since the
network management portion of the system was last
re-initialized."

::= { system 3 }

Deklaracje obiektów

Deklaracje typów danych

IpAddress ::=

[APPLICATION 0] -- in network-byte order
IMPLICIT OCTET STRING (SIZE (4))

Counter ::=

[APPLICATION 1]
IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)

Gauge ::=

[APPLICATION 2]
IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)

TimeTicks ::=

[APPLICATION 3]
IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)

MAKRO OBJECT-TYPE

- 1) Plik MIB składa się z wielu obiektów **OBJECT-TYPE**
- 2) Każdy taki obiekt deklaruje parametr do **odczytu/zapisu** wraz z jego typem danych, identyfikatorem OID, prawami dostępu oraz opisem.

Każdy obiekt zadeklarowany w pliku MIB można przymocować do interfejsów w językach programowania wysokopoziomowego takich jak C++ / C#. MIB sam w sobie nie zawiera wartości. Definiuje jedynie zasady i to do czego mamy dostęp.

PARSOWANIE IDENTYFIKATORÓW OID

Deklaracje identyfikatorów OID zawierają się w klamrach. Mogą zawierać:

- Nazwę słowną np. iso
- Nazwę słowną wraz z liczbą np. mgmt(2)
- Liczbe np. 1

Przykłady:

```
mib-2      OBJECT IDENTIFIER ::= { mgmt 1 }  
internet   OBJECT IDENTIFIER ::= { iso org(3) dod(6) 1 }
```

Postępujemy w następujący sposób:

- 1) Jeśli napotkamy na nazwę słowną np. mgmt bez nawiasu – szukamy całego OID w drzewie, następujące później elementy będą dziećmi. Nie będzie sytuacji: ~~iso mgmt dod~~
- 2) Jeśli napotkamy na nazwę słowną z nawiasem np. org(3) oznacza liścia org z identyfikatorem 3 może ich być kilka po sobie. Org(3) dod(6) – oznacza liścia dod z identyfikatorem 6 pod rodzicem Org z identyfikatorem 3
- 3) Na końcu zawsze będzie liczba – jest potrzebny identyfikator dla nowego elementu

PARSOWANIE MAKR OBJECT TYPE

```
sysDescr OBJECT-TYPE
    SYNTAX  DisplayString (SIZE (0..255))
    ACCESS  read-only
    STATUS  mandatory
```

```
DESCRIPTION
    "A textual description of the entity. This value
     should include the full name and version
     identification of the system's hardware type,
     software operating-system, and networking
     software. It is mandatory that this only contain
     printable ASCII characters."
 ::= { system 1 }
```

Ograniczenia mogą znajdować się w deklaracji typu, ale mogę też znajdować się w deklaracji obiektu. W takim przypadku ograniczenia w deklaracji obiektu mają większy priorytet.

Lub format ograniczeń (`MIN_VAL.. MAX_VAL`) – identycznie jak w przypadku ograniczeń przy deklaracjach typów można wykorzystać te same wyrażenia regularne.

Czyli ograniczenia potrzebujemy przechowywać w 2 miejscach:

- W typie danych
- W danym nodzie drzewa

LUB

Tworzymy dynamicznie dodatkowe typy danych

Makro OBJECT-TYPE – „hard-kodujemy” tzn. tworzymy wyrażenie regularne, które pozwala na wyłuskanie potrzebnych elementów. Elementy występują zawsze w tej samej kolejności. Tj. słowa kluczowe OBJECT-TYPE, SYNTAX, ACCESS, STATUS, DESCRIPTION, oraz następujący na końcu OID. Inne podejście wymagałoby dynamicznej obsługi notacji tworzącej dowolne makra w notacji ASN.1

Dla cętnych: obsługa pola DEFVAL – zawierającego wartość domyślną dla danej zmiennej. [RFC](#) punkt 4.1.7 opisuje możliwe formaty domyślnych wartości.

OBIEKT SMI C.D

Przykładowe obiekty z MIB-II wykorzystujące
już te makro:

```
sysUpTime OBJECT-TYPE
    SYNTAX TimeTicks
    ACCESS read-only
    STATUS mandatory
    DESCRIPTION
        "The time (in hundredths of a second) since the
         network management portion of the system was last
         re-initialized."
    ::= { system 3 }
```

```
sysContact OBJECT-TYPE
    SYNTAX DisplayString (SIZE (0..255))
    ACCESS read-write
    STATUS mandatory
    DESCRIPTION
        "The textual identification of the contact person
         for this managed node, together with information
         on how to contact this person."
    ::= { system 4 }
```


Nie piszemy pełnego parsera ASN.1; zajmujemy się tylko składnią SMI.
Czyli np. projektujemy REGEX'a do obsługi składni OBJECT-TYPE:

Fragment RFC 1155-SMI zawierający definicje marka OBJECT TYPE:

```
ObjectName ::= OBJECT IDENTIFIER
OBJECT-TYPE MACRO ::=
BEGIN
    TYPE NOTATION ::= "SYNTAX" type (TYPE ObjectSyntax)
                    "ACCESS" Access
                    "STATUS" Status
    VALUE NOTATION ::= value (VALUE ObjectName)

    Access ::= "read-only"
              | "read-write"
              | "write-only"
              | "not-accessible"
    Status ::= "mandatory"
              | "optional"
              | "obsolete"
END
```

OPIS ZADANIA

Zadanie polega na zaimplementowaniu odczytu danych z pliku MIB-2.

Aby struktury danych w programie były jak najlepiej dopasowane do formatu danych wejściowych, wykorzystujemy fakt, że identyfikatory OID tworzą strukturę drzewiastą.

W każdym elemencie drzewa, zapisujemy dane zawarte w danym obiekcie.

TASK1 – „PARSER’ SMI; -*WERSJA PODSTAWOWA*

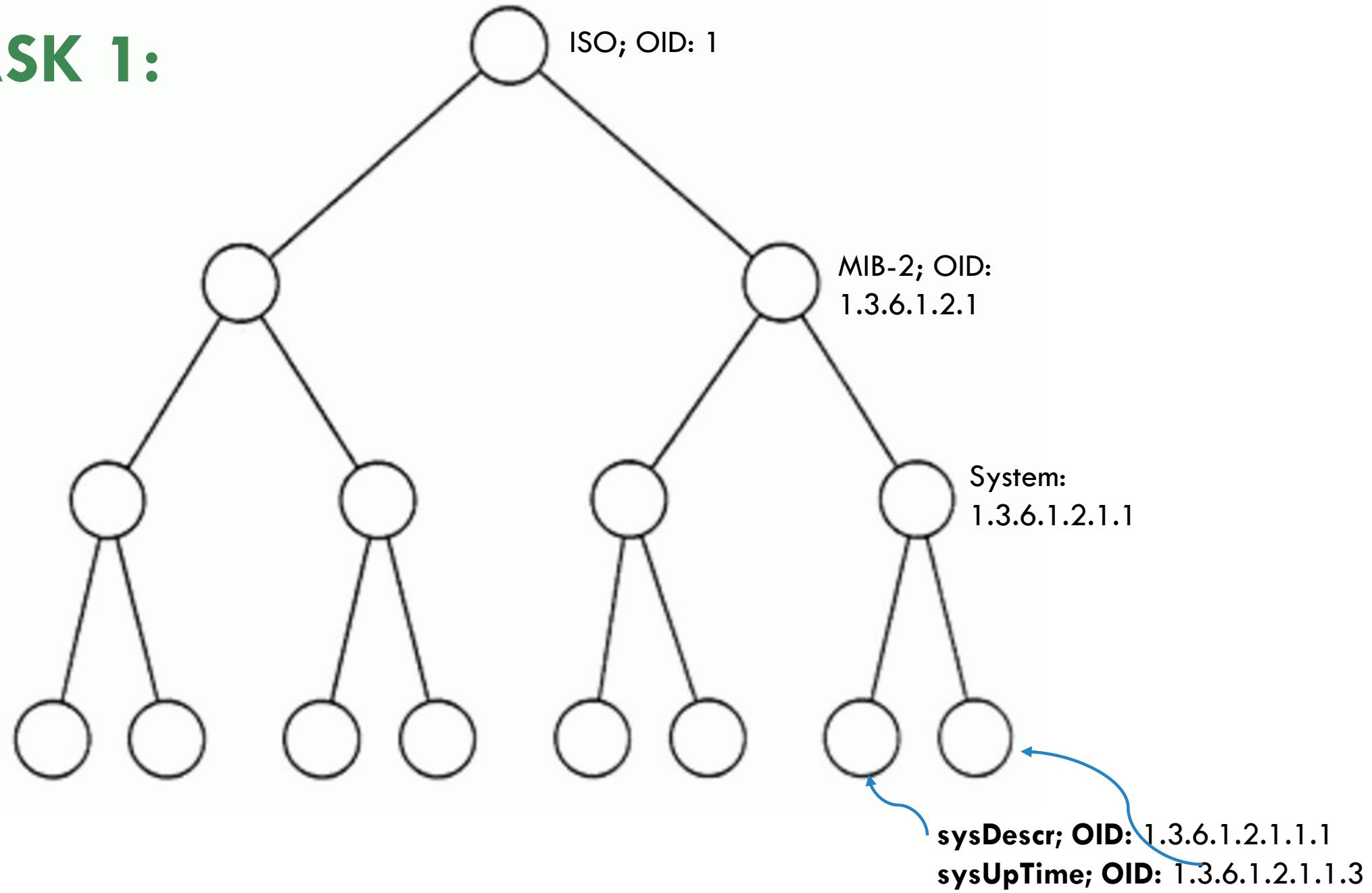
Potrzebne Narzędzia:

- silnik wyrażeń regularnych np. REGEX
- język programowania np. COBOL
- plik MIB-II – *jako dane wejściowe do testów*

Kompromisy na które pozwalamy:

- brak natywnego, pełnego, wsparcie notacji ASN.1
- to co szczegółowe – „hardkodujemy” – ma działać

TASK 1:

REASUMUJĄC CO PARSER POTRZEBUJE PARADOWAĆ

1) Importy – deklaracje tego co poniżej z innych plików

Proponuje rekurencyjnie przeszukiwać pliki importów, a każdy plik traktować „jednakowo”

2) deklaracje „OBJECT IDENTIFIER” – wprowadza nowe OIDy

3) deklaracje „OBJECT TYPE” – nowe obiekty zarządzalne

4) definicje nowych typów danych

Deklaracje OIDów

OBJECT IDENTIFIER ::= { internet 2 }

mgmt

CO ZNAJDZIEMY W IMPORTACH:

IMPORTS

```
mgmt, NetworkAddress, IpAddress, Counter, Gauge,  
TimeTicks  
FROM RFC1155-SMI  
OBJECT-TYPE  
FROM RFC-1212;
```

Inne importy

Definicje nowych typów danych:

```
Gauge ::=  
[APPLICATION 2]  
IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)
```

```
TimeTicks ::=  
[APPLICATION 3]  
IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)
```

Zapisujemy w nodzie drzewa:

- Typ danych – Integer
- Zapisujemy ograniczenia: (0...429467295)
- Zapisujemy sposób kodowania:
 - typ: Implicit
 - wartość: 3
- Zapisujemy nazwę

OBJECT-TYPE:

Zapisujemy:
- TYP-DANYCH
- Uprawnienia
- OPIS

```
sysUpTime OBJECT-TYPE
    SYNTAX  TimeTicks
    ACCESS  read-only
    STATUS  mandatory
    DESCRIPTION
        "The time (in hundredths of a second) since the
         network management portion of the system was last
         re-initialized."
    ::= { system 3 }
```

```
sysContact OBJECT-TYPE
    SYNTAX  DisplayString (SIZE (0..255))
    ACCESS  read-write
    STATUS  mandatory
    DESCRIPTION
        "The textual identification of the contact person
         for this managed node, together with information
         on how to contact this person."
    ::= { system 4 }
```

UWAGI DOTYCZĄCE PARSOWANIA

- Kolejność wyszukiwania ma znaczenie. Np. być może najpierw warto sprawdzić importy, a na końcu makra OBJECT-TYPE
- W przypadku makra OBJECT-TYPE, zawiera ono pole DESCRIPTION. Które może zawierać praktycznie dowolne ciągi znaków. Dla tego, rozwiązaniem mogło by być na samym początku wyszukanie całych makr OBJECT-TYPE w strumieniu wejściowym S1, wycięcie ich do jakiegoś bufora B1 zawierającego tylko te struktury. Na pozostałości ciągu S1 (po wycięciu makr) wyszukiwanie innych elementów (takich jak definicje typów danych, importy, deklaracje identyfikatorów)

Dzięki temu unikniemy sytuacji w której np. deklaracje identyfikatora znajdują się w polu DESCRIPTION makra OBJECT-TYPE.

PROPAGANDA

Po co to robimy?

- wszystkie informacje odnośnie typów danych, przydadzą się do sprawdzania czy z sieci otrzymujemy wartości w prawidłowym formacie; w prawidłowym dozwolonym przedziale wartości
- informacje odnośnie kodowania w typie zmiennej (APPLICATION, CONTEXT-SPECIFIC itp. Oraz identyfikator typu) będą przydatne w czasie kodowania danych do przesłania w formacie niezależnym od platformy (kodowanie BER)
- Sami sobie dajemy wycisk z danego języka programowania
- Wyrażenia regularne są bardzo często stosowane
- Możemy się poczuć jak twórca parsera języka programowania

KODOWANIE BER CCITT X.209

Koder / dekoder tworzymy na podstawie tej prezentacji oraz powyższego dokumentu.
Nie na podstawie innych informacji zawartych w Internecie.

CZEMU KODOWANIE BER?

Na urządzeniach może być wykorzystywane kodowanie little-endian, big-endian, bądź też inne.

Dla tego też, wprowadzamy kolejną warstwę abstrakcji, po to aby uniezależnić reprezentacje danych od platformy sprzętowej.

TYPY KODOWAŃ UŻYWANY W ASN.1

BER (Basic Encoding Rules) – najwięcej możliwości, mamy dostępne różne tryby kodowania

CER (Canonical Encoding Rules) - koduje dane o nieokreślonej długości

DER (Distinguished Encoding Rules) – koduje dane o z góry określonej długości

POJĘCIA

Primitive Encoding – bajty w polu Zawartość reprezentują pojedynczą wartość /jedną konkretną zmienną

Constructed Encoding – bajty zawarte w polu Zawartość reprezentują jedną lub kilka niezależnych wartości.

TYPY DANYCH

- **Typy proste**

To takie które nie składają się z innych składowych

- **Typy złożone**

To takie które zawierają kilka komponentów:
SEQUENCE, SEQUENCE OF, SET, SET OF

Nie obsługiwane w SMI

Przykładowe typy proste z SMI (inne ASN.1 wykreślone):

Type	Tag number (decimal)	Tag number (hexadecimal)
INTEGER	2	02
BIT STRING	3	03
OCTET STRING	4	04
NULL	5	05
OBJECT IDENTIFIER	6	06
SEQUENCE and SEQUENCE OF	16	10
SET and SET OF	17	11
PrintableString	19	13
T61String	20	14
IA5String	22	16
UTCTime	23	17

TYPY PROSTE C.D

Typy proste dzielą się na dwie kategorie:

- Typy łańcuchowe (string)

~~BIT STRING, IA5String, OCTET STRING, PrintableString, T61String, and UTCTime~~

- Typy nie-łańcuchowe

Możemy wysyłać OCTET STRING przy użyciu kodowania o nieznanej
długości, jako typ złożony (Constructed)

Ogólna struktura kodowania BER

Typowe kodowanie Type-Length-Value

Identyfikator/TAG

Długość

Zawartość

Aaaaale...

Identyfikator/TAG

Długość

Zawartość

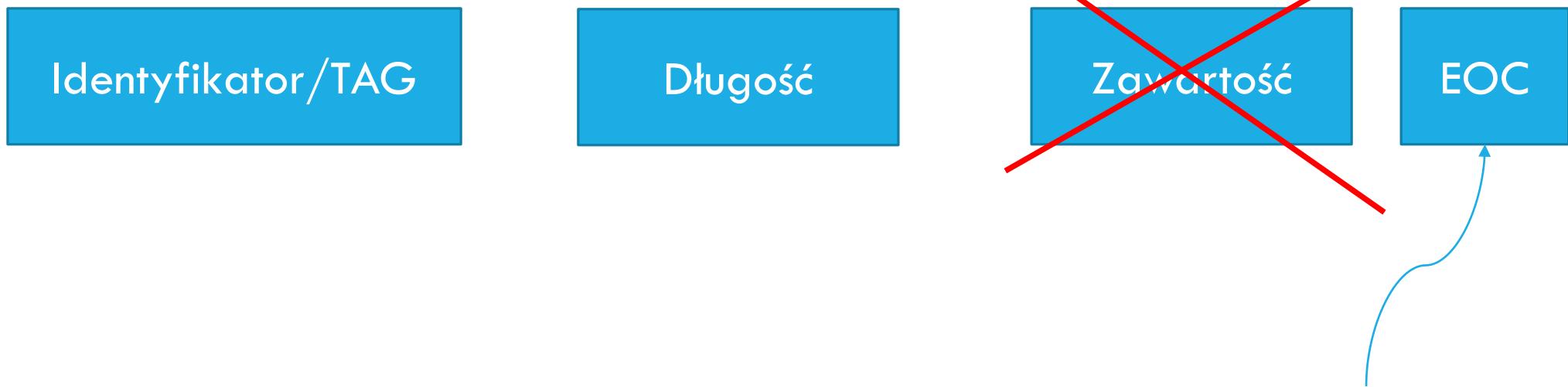
EOC

W przypadku formy o nieokreślonej długości

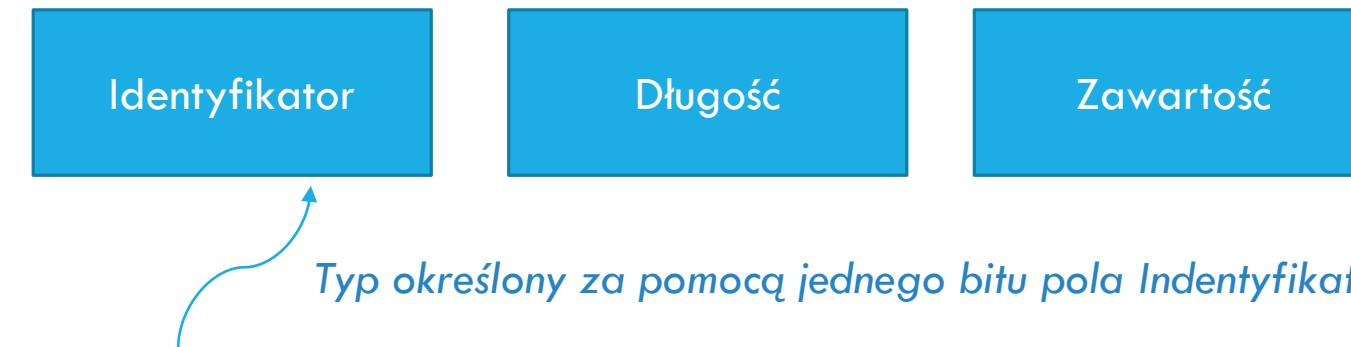
aaaale

Kiedy nie ma co zakodować. Jak np. w przypadku typu NULL

W przypadku formy o nieokreślonej długości

TYPY ZAPISU WARTOŚCI

1. Zapis prosty (Primitive), o określonej długości
 - Do kodowania prostych typów danych
2. Zapis złożony (Constructed), o określonej długości danych
 - np. dla SEQUENCE, SEQUENCE [OF], SET
3. Zapis złożony, o nieokreślonej długości
 - np. dla SEQUENCE, SEQUENCE [OF], SET

POLE IDENTYFIKATORA

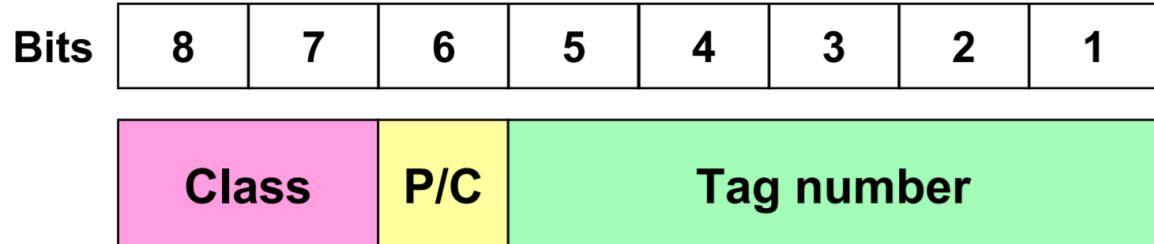
Każdy posiada TAG.

TAG Składa się z :

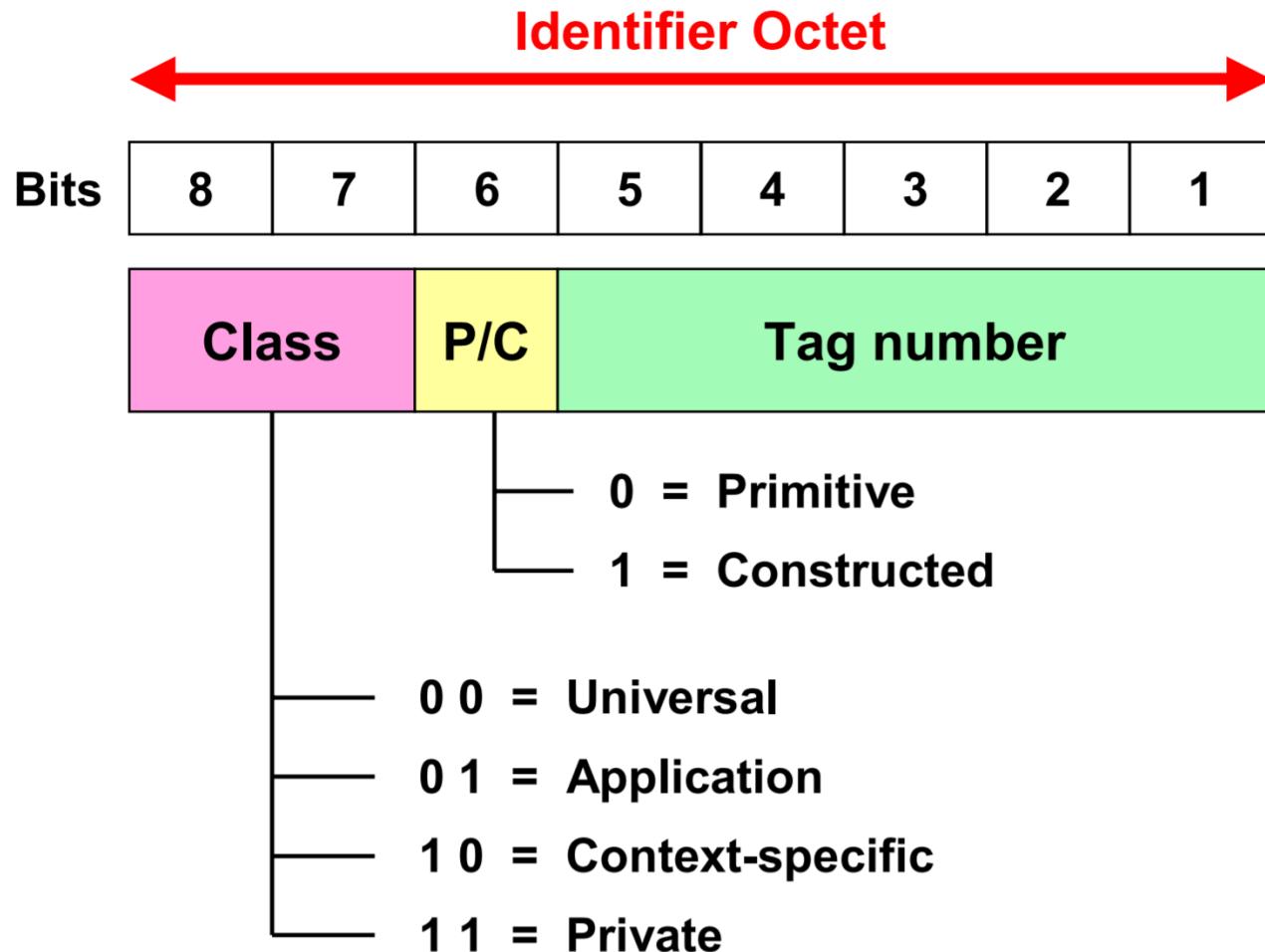
- identyfikatora klasy
- primitive czy constructed
- nieujemnego identyfikatora

Klasy Tagów:

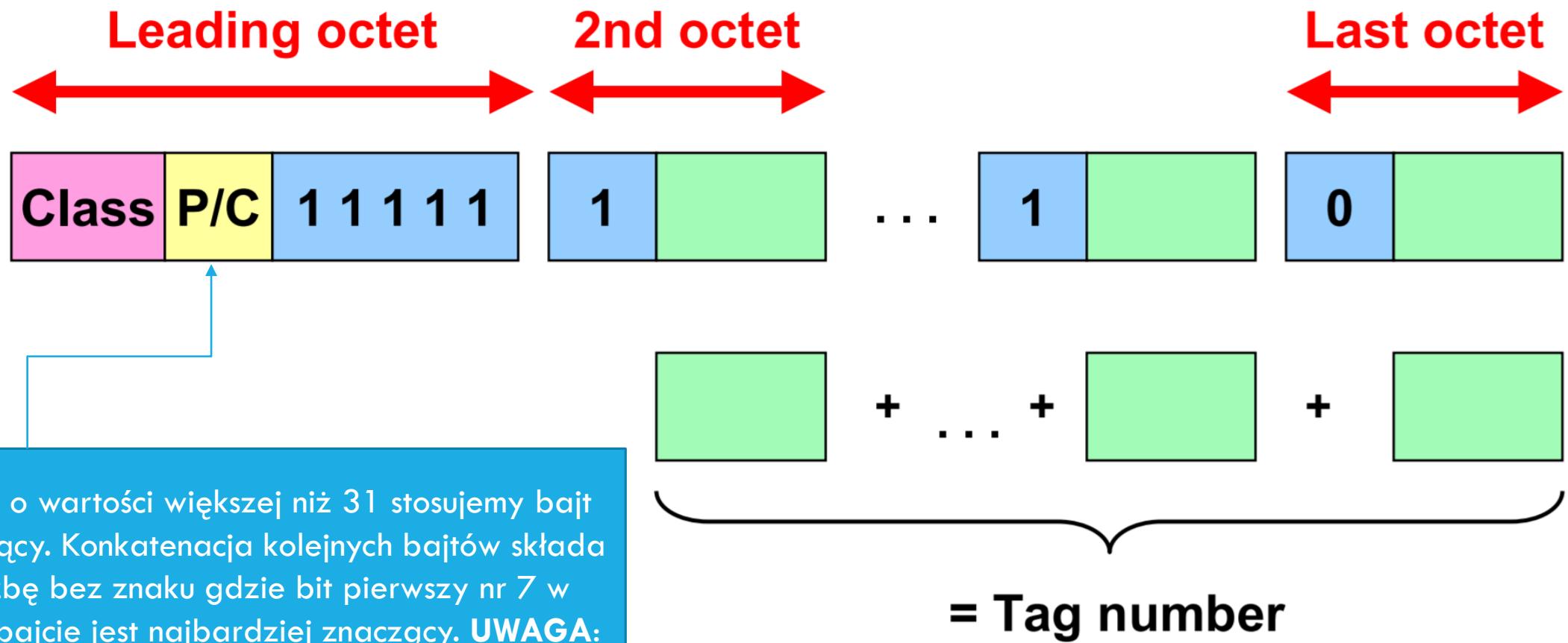
- uniwersalne – zdefiniowane w X.208: **00b**
- application-specific : **01b**
- prywatne: **10b**

KODOWANIE DLA TAGÓW < 31 (POLE IDENTYFIKATORA)

DLA TAGÓW > 31 (POLE IDENTYFIKATORA)

Pierwszy następujący bajt nie może być cały = 0

KODOWANIE TYPU CHOICE

Typ CHOICE kodujemy używając taga typu danych który rzeczywiście jest przesyłany.

KODOWANIE TYPU BOOLEAN

- Jeśli wartość TRUE => bity pola WARTOŚĆ różne od zera
- Jeśli wartość FALSE => wszystkie bity ustawione na zero

Używamy kodowania prymitywnego.

KODOWANIE INTEGER'A

- Używamy kodowania prymitywnego.
- Pole ZAWARTOŚĆ powinno składać się z jednego bądź też wielu bajtów

KODOWANIE POLA DŁUGOŚĆ (LENGTH)

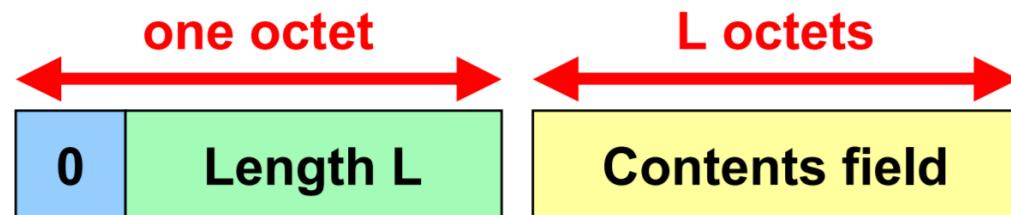
- Krótka forma o określonej ilości (< 128 bajtów)
- Długa forma o określonej ilości ($128 < \text{ilość danych} < 2^{1008}$)
 - Nadawca używa reprezentacji o określonej długości jeśli typ danych jest prymitywny
 - Używa określonego lub nie określonego jeśli wszystkie dane do wysłania ma dostępne a typ danych jest złożony.
- Format nieokreślony; koniec danych określony przez EOC
 - Nadawca używa tego typu kodowania jeśli dane nie są od razu dostępne i typ danych jest złożony.

KODOWANIE POLA *LENGTH*

UWAGA:

K nie może być równe 127

- Krótka forma o określonej ilości (< 128 bajtów)

Typy proste lub złożone < 128 bajtów

- Długa forma o określonej ilości ($128 < \text{ilość danych} < 2^{1008}$)

Typy proste lub złożone > 128 bajtów

- Format nieokreślony; koniec danych określony przez EOC

Tylko typy złożone

PYTANIA KONTROLNE

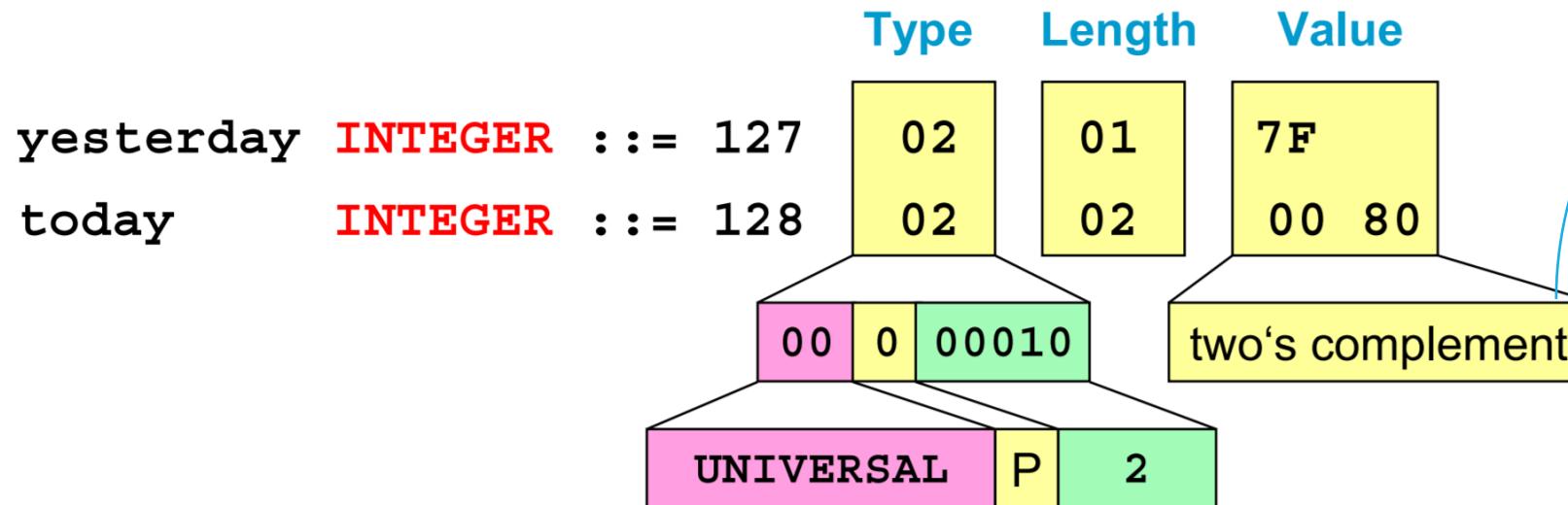
- jak zakodujemy LENGTH typu prostego jeśli długość wynosi 12?
- Jak zakodujemy pole LENGTH typu złożonego jeśli długość wynosi 15?
- Jak zakodujemy pole LENGTH typu złożonego jeśli długość wynosi 215?

KODOWANIE POLA LENGTH UJĘCIE 2

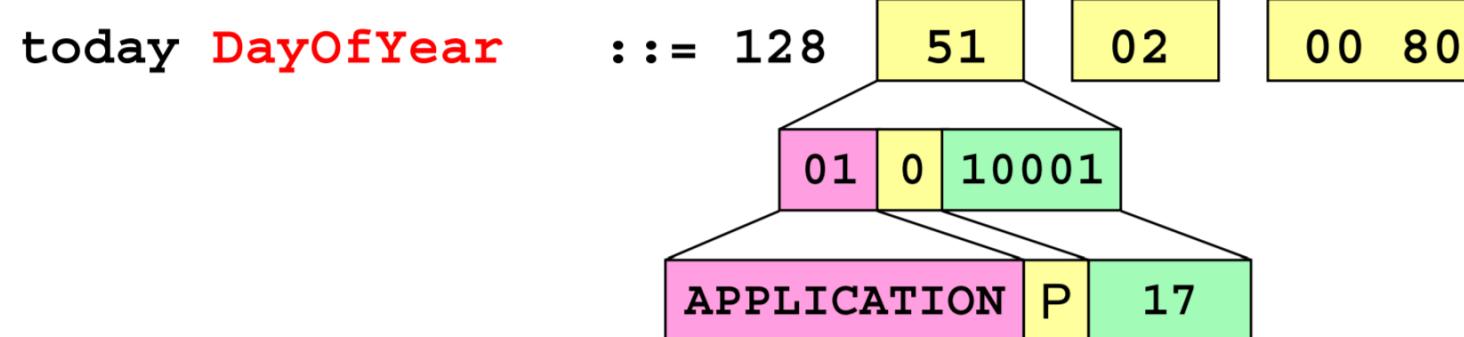

Form	Bits							
	8	7	6	5	4	3	2	1
Definite, short	0	Length (0–127)						
Indefinite	1	0						
Definite, long	1	Number of following octets (1–126)						
Reserved	1	127						

PRZYKŁAD

DayOfYear ::= [APPLICATION 17] IMPLICIT INTEGER

PRZYKŁAD 2 – SEQUENCE

```
Birthday      ::= SEQUENCE {  
    name      VisibleString,  
    day       DayOfYear  
}
```

Type Definition

UNIVERSAL 16
00 1 10000

```
myBirthday Birthday ::= {  
    name      "Jane",  
    day       128  
}
```

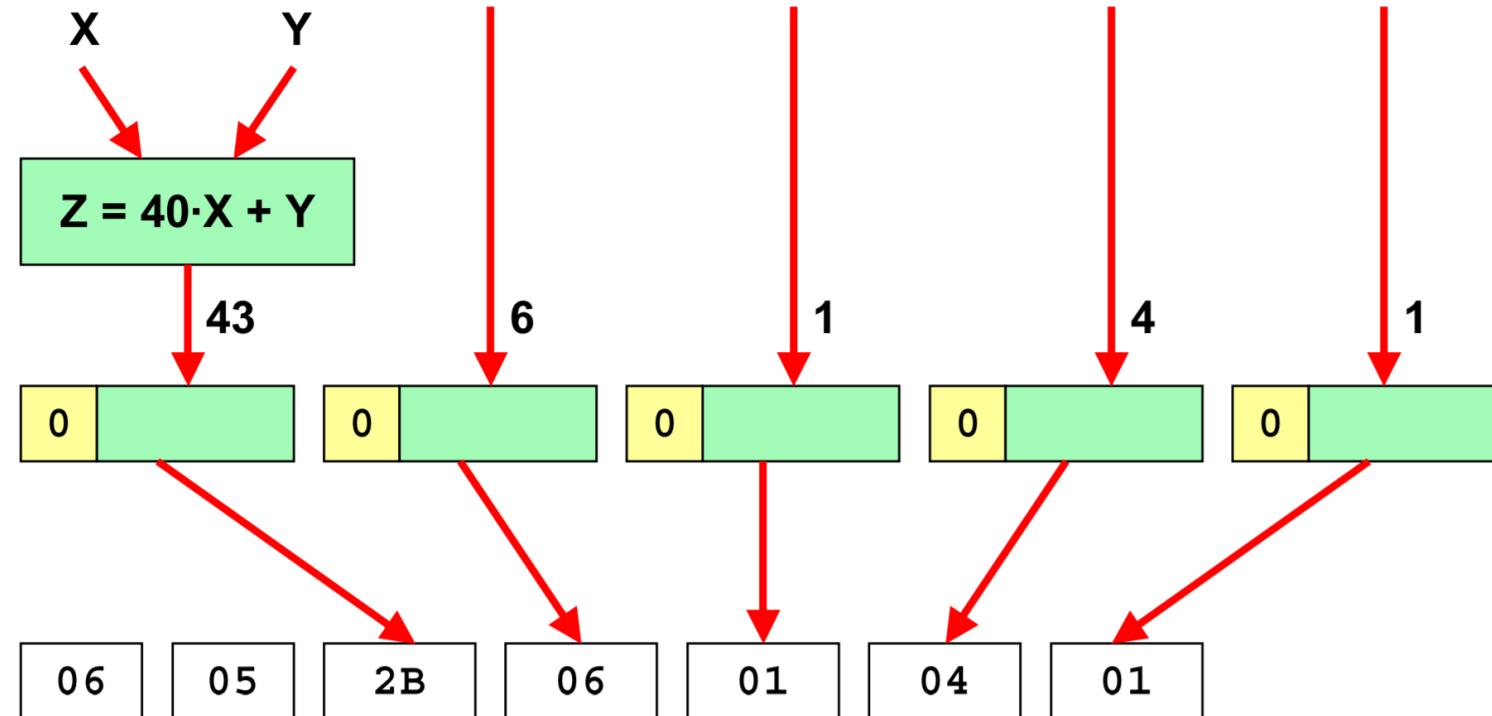
Value Assignment

Birthday Length Contents		BER Encoding	
30	0A		
		VisibleString	Length
		1A	04
		DayOfYear	Length
		51	02
		Contents	00 80

KODOWANIE OBJECT-IDENTIFIER

enterprise OBJECT IDENTIFIER ::=

{iso(1) org(3) dod(6) internet(1) private(4) 1}

Pierwszy bit określa czy to pierwszy czy ostatni bajt składający się na liczbę. Istotne przy wartościach większych od 2^7 .

Z PLIKU RFC1155, KTÓRE POTRZEBUJEMY OBSŁUGIWAĆ

- `IpAddress ::= [APPLICATION 0] IMPLICIT OCTET STRING (size 4)`
- `Counter ::= [APPLICATION 1] IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)`
- `Gauge ::= [APPLICATION 2] IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)`

`(..)NetworkAddress, IpAddress, Counter(..)`

PRZYKŁADOWE DANE ZAKODOWANE W BER

- 01, 02, FF 7F (INTEGER, -129)
- 04, 04, 01 02 03 04 (OCTET STRING, – wartość to: 01020304)
- 05 00 (NULL)
- 1A 05 4A 6F T3 65 73 (ciąg znaków “Jones”)
- 30 06, 02 01 03, 02 01 08 (sekwencja dwóch liczb INTEGER)

UNIVERSAL VS IMPLICIT VS EXPLICIT

W składni ASN.1 możemy tworzyć własne typy danych.

Strona odbierająca dane potrzebuje wiedzieć jakiego typu one są, po to aby wiedzieć czego one się dotyczą, jakiego są typu, oraz aby móc sprawdzić czy wartość podana jest z dozwolonego zakresu.

Wysyłając dane zakodowane TAG zawiera informacje o zakodowanym typie danych.

Mamy trzy możliwości:

- Używamy typu uniwersalnego
- Deklarujemy nowy typ danych za pomocą słowa kluczowego IMPLICIT
- Deklarujemy nowy typ danych za pomocą słowa kluczowego EXPLICIT

IMPLICIT VS EXPLICIT

- **IMPLICIT**

- w przypadku operatora IMPLICIT informacja o macierzystym typie danych jest tracona
- Zajmuje mniej miejsca

- **EXPLICIT**

- W przypadku operatora EXPLICIT zachowujemy informacje o typie macierzystym
- Kodowanie to zajmuje więcej miejsca
- Będzie wykorzystywane do kodowania sekwencji

Jeśli zadeklarujemy nowy typ nie podając widoczności, domyślnie przyjęta zostanie widoczność CONTEXT-SPECIFIC.

UNIVERSAL VS IMPLICIT VS EXPLICIT

Wartość Liczbowa = 5

A ::= INTEGER

Zakodowane: 02 01 05

B ::= [APPLICATION 4] IMPLICIT INTEGER

Zakodowane: 44 01 05

C ::= [APPLICATION 5] EXPLICIT INTEGER

Zakodowane: 65 03 02 01 05

1) Reprezentacje danych oznaczonych jako Explicit tworzy się kapsułkując reprezentacje potomka w polu DANE typu macierzystego. Tworząc tym samym typ złożony (constructed).

2) Bit Constructed (6ty w polu TAG ustawiony na 1).

UNIVERSAL VS IMPLICIT VS EXPLICIT C.D

B ::= [4] IMPLICIT INTEGER

Zakodowane: 84 01 05

C ::= [5] EXPLICIT INTEGER

Zakodowane : A5 03 02 01 05

Jeśli nie podamy widoczności typu (Klasy),
dla IMPLICIT – domyślną kasą będzie
Context-Specific

DO TESTOWANIA

<http://asn1-playground.oss.com/>

Uwaga: skrypt na powyższej stronie nie koduje prawidłowo wartości wewnętrz sekwencji. Wartości wewnętrz sekwencji powinny zawierać taki wynikające z typu danych tak jednak nie jest (TAGi zastępowane sq indeksami)

PRZYKŁADOWO

Schema: Enter manually ▾

```
World-Schema DEFINITIONS AUTOMATIC TAGS ::=  
BEGIN  
C ::= [5]EXPLICIT INTEGER  
  
END
```

Data: HEX text ▾ T

Compile

Decode ▶▶▶

DATA: ENCODE

Enter a Value (in the ASN.1 Value Notation format) for one of the Types defined in the Schema. Click Encode. Various encoded formats will be available as links for downloading.

Value: JSON ▾ Type: C ▾

5

CONSOLE OUT

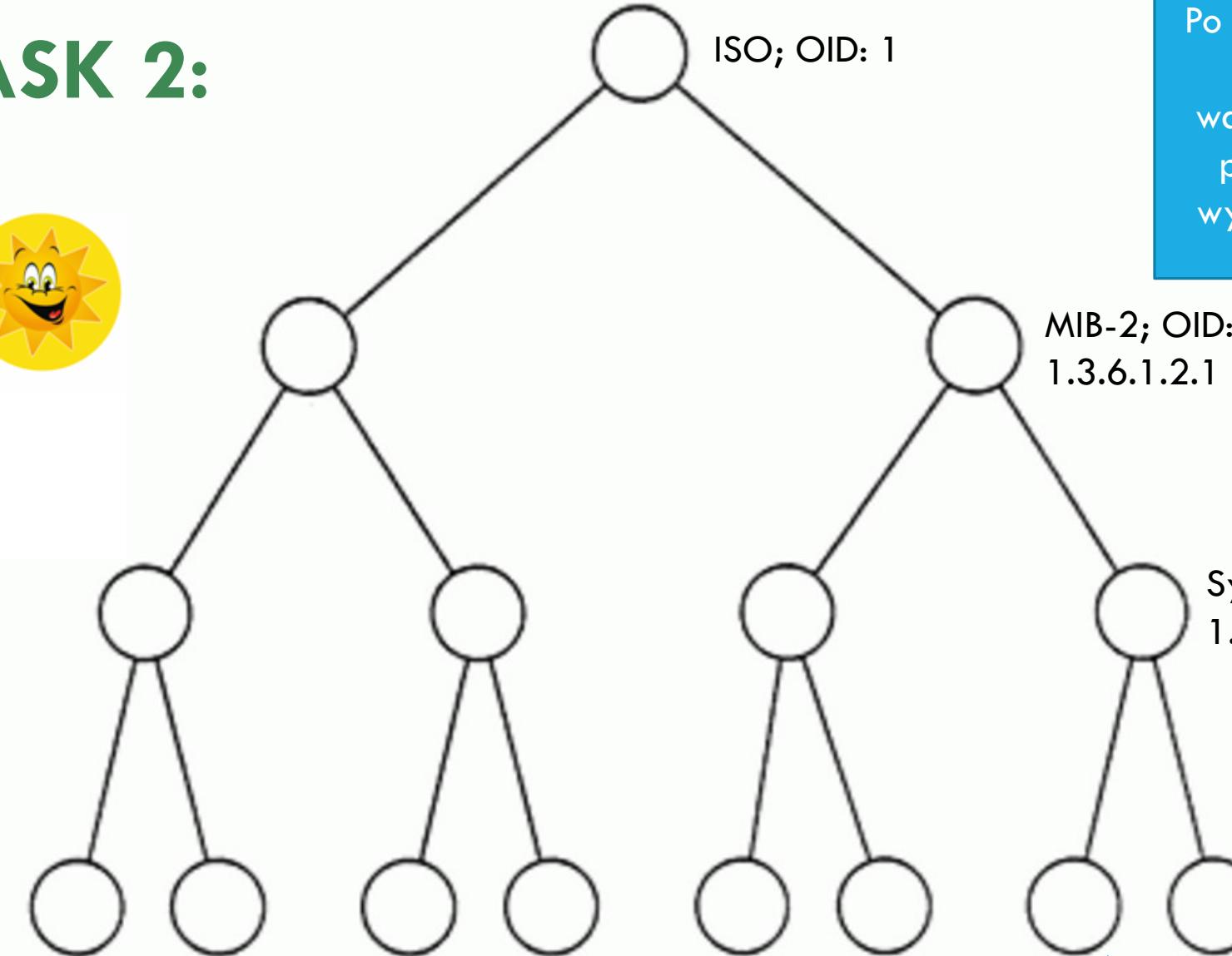
Options:

Strict synt.

```
ASN1STEP: Encoding of  
Encoding to the file '  
tag = [5] constructed;  
C INTEGER: tag = [UN  
5  
Encoded successfully i  
A5030201 05
```

Dobrze zakodowaliśmy

TASK 2:

UWAGA: Maksymalnie można dostać trzy słoneczka.

Po wybraniu liścia w drzewie (za pomocą OID) i podaniu wartości, program potrafi zweryfikować poprawność podanej wartości, ORAZ wygenerować kodowanie BER dla danej instancji typu.

sysDescr; OID: 1.3.6.1.2.1.1.1
sysUpTime; OID: 1.3.6.1.2.1.1.3

TASK 2:

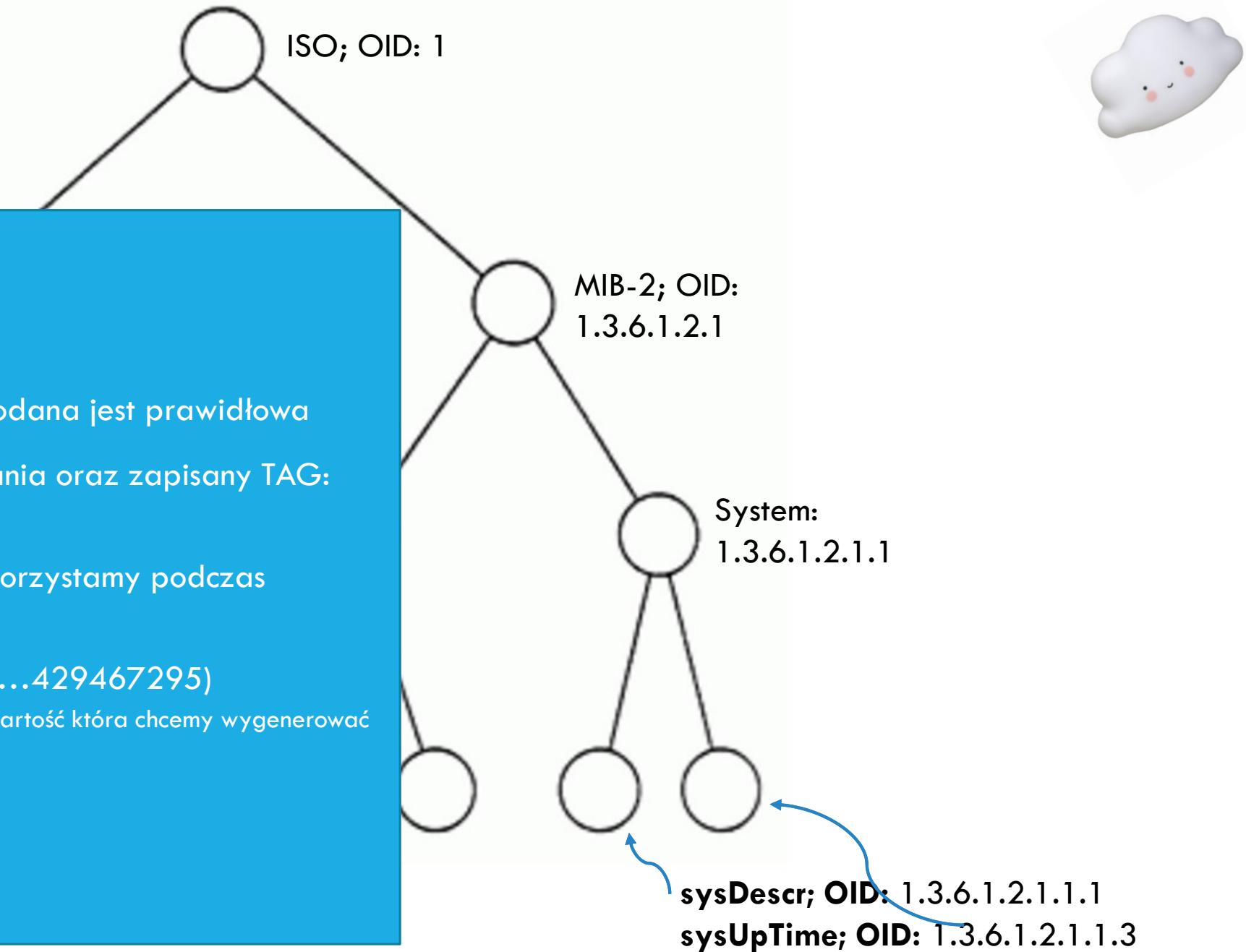
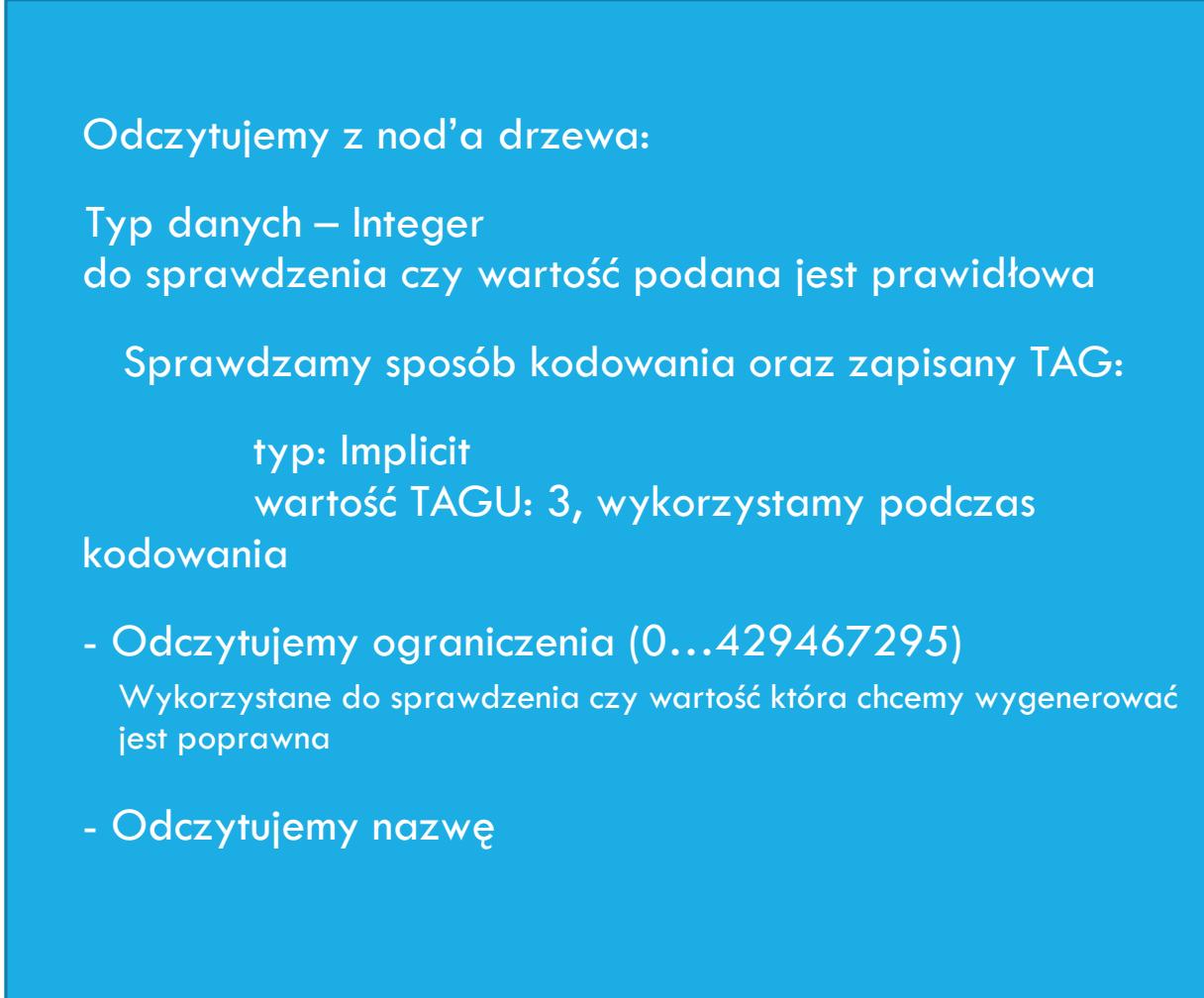
Odczytujemy z nod'a drzewa:

Typ danych – Integer
do sprawdzenia czy wartość podana jest prawidłowa

Sprawdzamy sposób kodowania oraz zapisany TAG:

typ: Implicit
wartość TAGU: 3, wykorzystamy podczas
kodowania

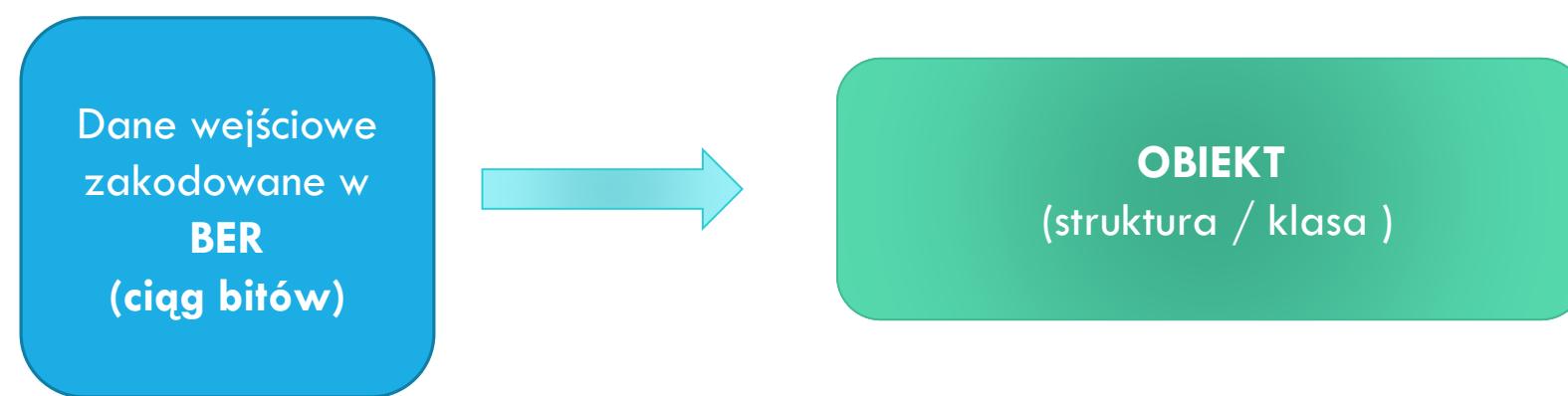
- Odczytujemy ograniczenia (0...429467295)
Wykorzystane do sprawdzenia czy wartość która chcemy wygenerować
jest poprawna
- Odczytujemy nazwę

DEKODER BER

TASK 3 - DEKODER BER

TASK 3 - DEKODER BER

1. Dane wejściowe czytamy od lewej do prawej, odpowiednio interpretujemy poszczególne pola (bajty).

011111101010010101

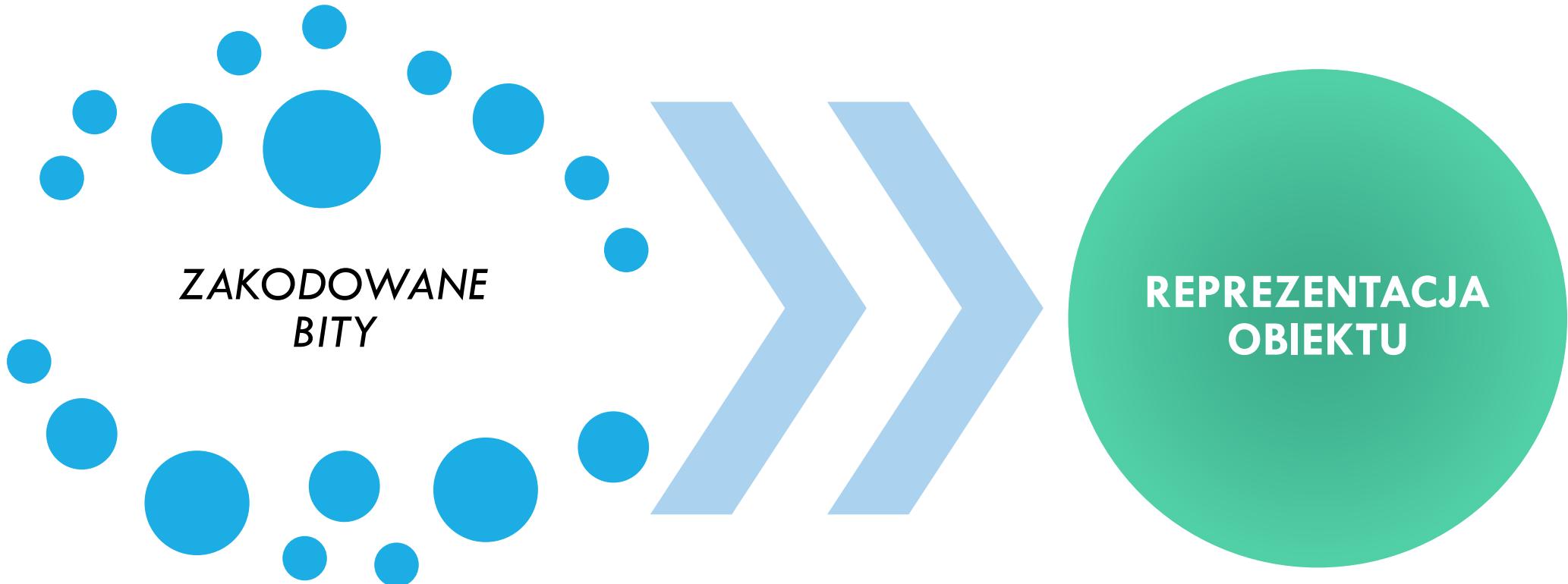
2. Wykorzystujemy wiedzę, że każdy obiekt składa się z trzech pól: TAG, DŁUGOŚĆ, WARTOŚĆ, z których każde może składać się z wielu bajtów.

3. Odpowiednio interpretujemy pole **TAG** (dla wartości > 31 zapis na wielu bajtach)

4. Odpowiednio interpretujemy pole **DŁUGOŚĆ** (długa lub krótka forma zapisu)

5. Bajty pola **WARTOŚĆ** sklejamy od lewej do prawej. Pierwszy bit z lewej będzie najstarszy. Następnie interpretujemy dane zgodnie z typem.

CO MAMY NA WYJŚCIU?

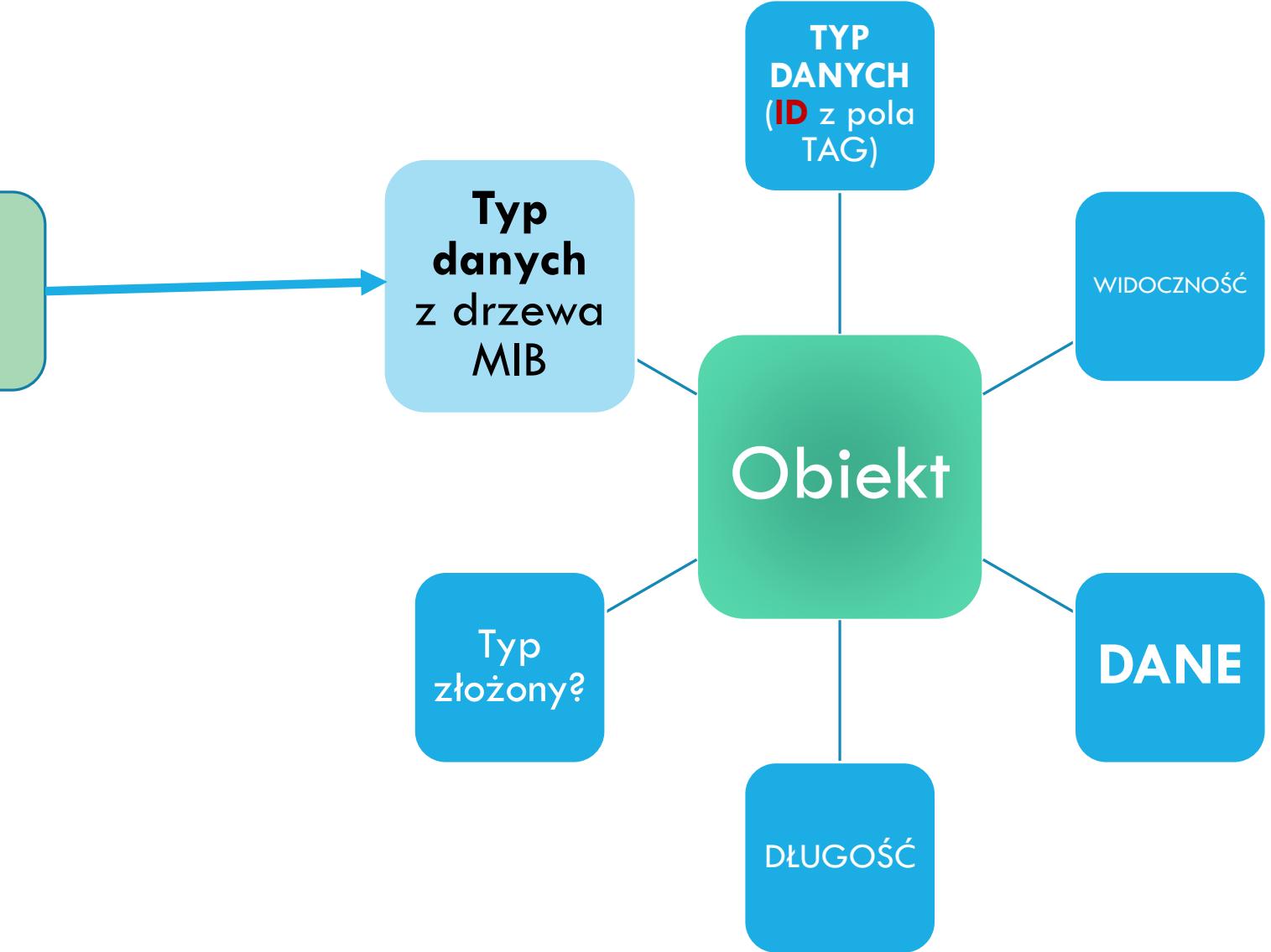

Dane dekodujemy jako **drzewo** składające się z jednego (typy prymitywne) lub też wielu (sekwencje) elementów.

WYDOBYWAMY ZAWARTE W OBIEKTACH WŁAŚCIWOŚCI

Propozycja: Aby od razu tutaj dokonać próby odszukania typu danych z MIB'a który posiada dany **ID**.

Propozycja: Każdą właściwość przechowujemy jako osobny element struktury / obiektu.

ODPOWIEDNIA INTERPRETACJA DANYCH

- **Propozycja:** Umożliwiamy odczyt pola DANE w odpowiedniku dla wybranego języka wyższego poziomu.

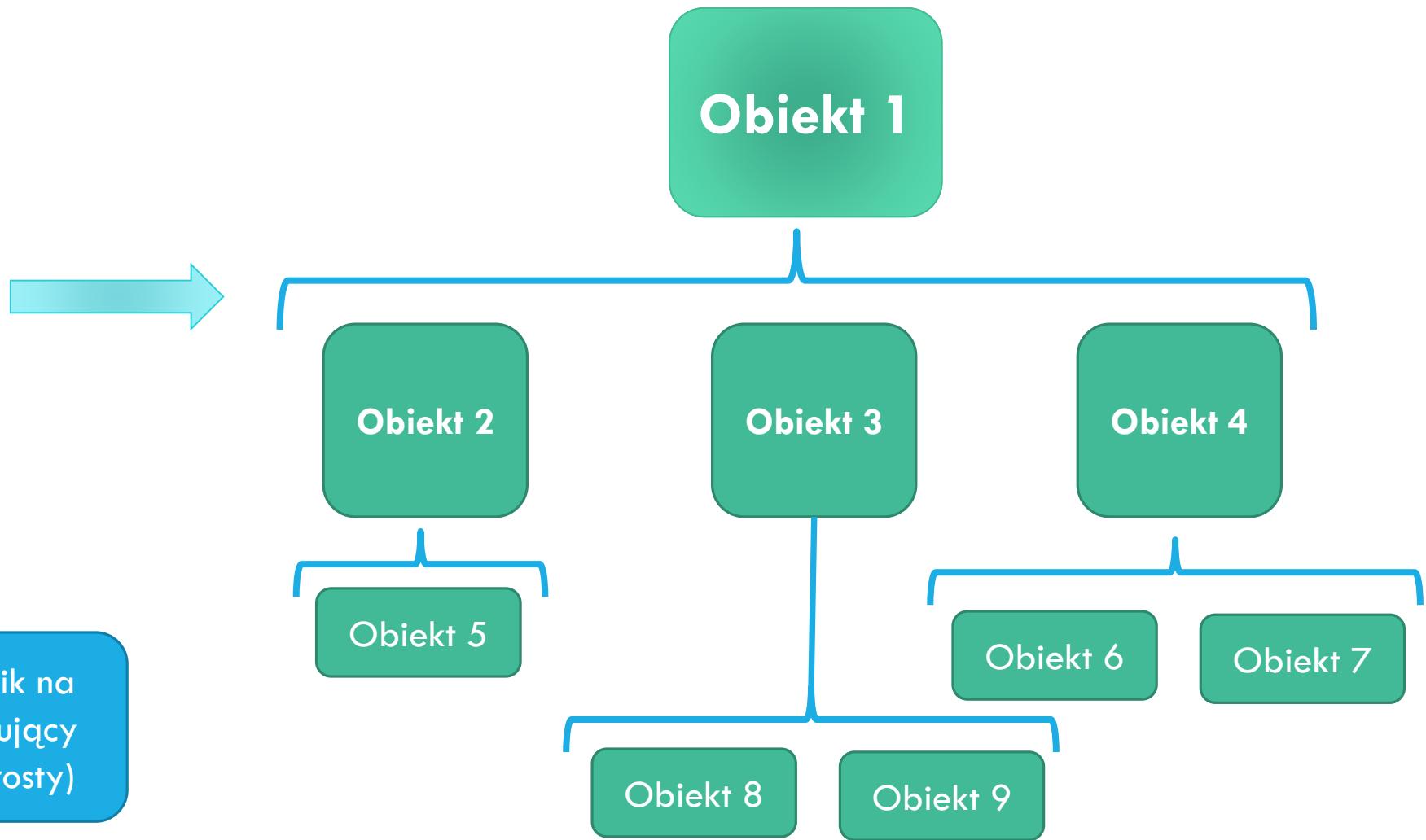
INFO: Domyślnie wszystko możemy przetrzymywać w polu DANE jako tablica bajtów. Potrzebujemy natomiast móc zinterpretować wartość. Sprawdzić czy jest w odpowiednim zakresie wg. Wymagań typu danych z MIB'a.

OBIEKT ELEMENTEM DRZEWA

Dane dekodujemy jako drzewo składające się z jednego (typy prymitywne) lub też wielu (sekwencje) elementów.

Dane wejściowe zakodowane w BER

Każdy obiekt zawiera wskaźnik na kolejny obiekt w nim się znajdujący lub też NULL (jeśli to obiekt prosty)

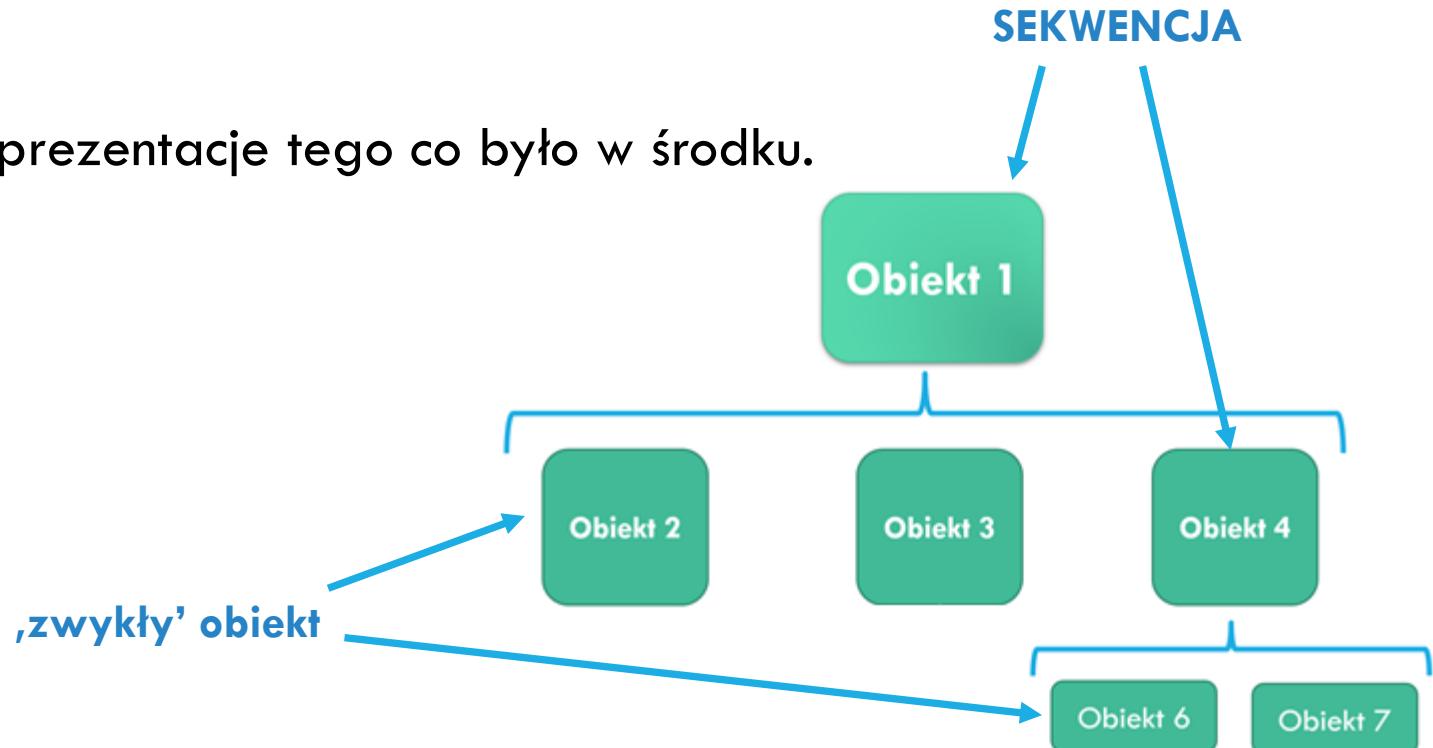
CO NA WEJŚCIU CO NA WYJŚCIU?

WEJŚCIE:

- program potrzebuje obsługiwać na wejściu dowolne dane zakodowane w BER
(typy proste, sekwencje, sekwencje sekwencji dowolne kombinacje)

WYJŚCIE:

- struktura drzewiasta zawierająca reprezentacje tego co było w środku.

INFO

Kodowanie BER jest samodzielnym mechanizmem. Jest wykorzystywane przez program SNMP, takich programów jest wiele.

Dekoder wyciągu z zakodowanego ciągu (między innymi) informacje o typie danych.

Typ danych reprezentowany jest przez TAG. W szczególności przez ID w tagu.

Po TAGU Ber możemy odszukać typ danych SMI (będzie / lub nie - jednym z wielu typów które wcześniej parsowaliśmy w etapie 1). I możemy sprawdzić czy jest w prawidłowym przedziale.

TimeTicks ::=
[APPLICATION 3]
IMPLICIT INTEGER (0..4294967295)

PDU

(PROTOCOL DATA UNIT)

FORMAT PAKIETU DANYCH

PAKIET – DEFINICJA W RFC 1157

```
Message ::=  
SEQUENCE {  
    version          -- version-1 for this RFC  
    INTEGER {  
        version-1(0)  
    },  
  
    community       -- community name  
    OCTET STRING,  
  
    data             -- e.g., PDUs if trivial  
    ANY              -- authentication is being used  
}
```

Protokół zdefiniowany jest za pomocą ASN.1. Widzimy że różne typy pakietów są zdefiniowane za pomocą CHOICE. Za jednym razem możemy wybrać jeden PDU z kilku dostępnych.

FORMATY PDU/TRANSMISJA RFC 1157 [1]

GetRequest-PDU ::=

```
IMPLICIT SEQUENCE {
    request-id
        RequestID,
    error-status          -- always 0
        ErrorStatus,
    error-index           -- always 0
        ErrorIndex,
    variable-bindings
        VarBindList
}
```

GetResponse-PDU ::= [2]

```
IMPLICIT SEQUENCE {
    request-id
        RequestID,
    error-status
        ErrorStatus,
    error-index
        ErrorIndex,
    variable-bindings
        VarBindList
}
```

Identyfikator odróżniający typy pakietów

FORMATY PDU/TRANSMISJA RFC 1157 [2]

SetRequest-PDU ::=

 IMPLICIT SEQUENCE {

 request-id
 RequestID,

 error-status -- always 0
 ErrorStatus,

 error-index -- always 0
 ErrorIndex,

 variable-bindings
 VarBindList

}

GetNextRequest-PDU ::=

 [1]

 IMPLICIT SEQUENCE {

 request-id
 RequestID,

 error-status -- always 0
 ErrorStatus,

 error-index -- always 0
 ErrorIndex,

 variable-bindings
 VarBindList

}

Identyfikator odróżniający typy pakietów

GETRESPONSE-PDU RFC 1157 [1]

GetResponse-PDU ::=

```
IMPLICIT SEQUENCE {
    request-id
        RequestID,
    error-status
        ErrorStatus,
    error-index
        ErrorIndex,
    variable-bindings
        VarBindList }
```

Identyfikator odróżniający typy pakietów (PDU)

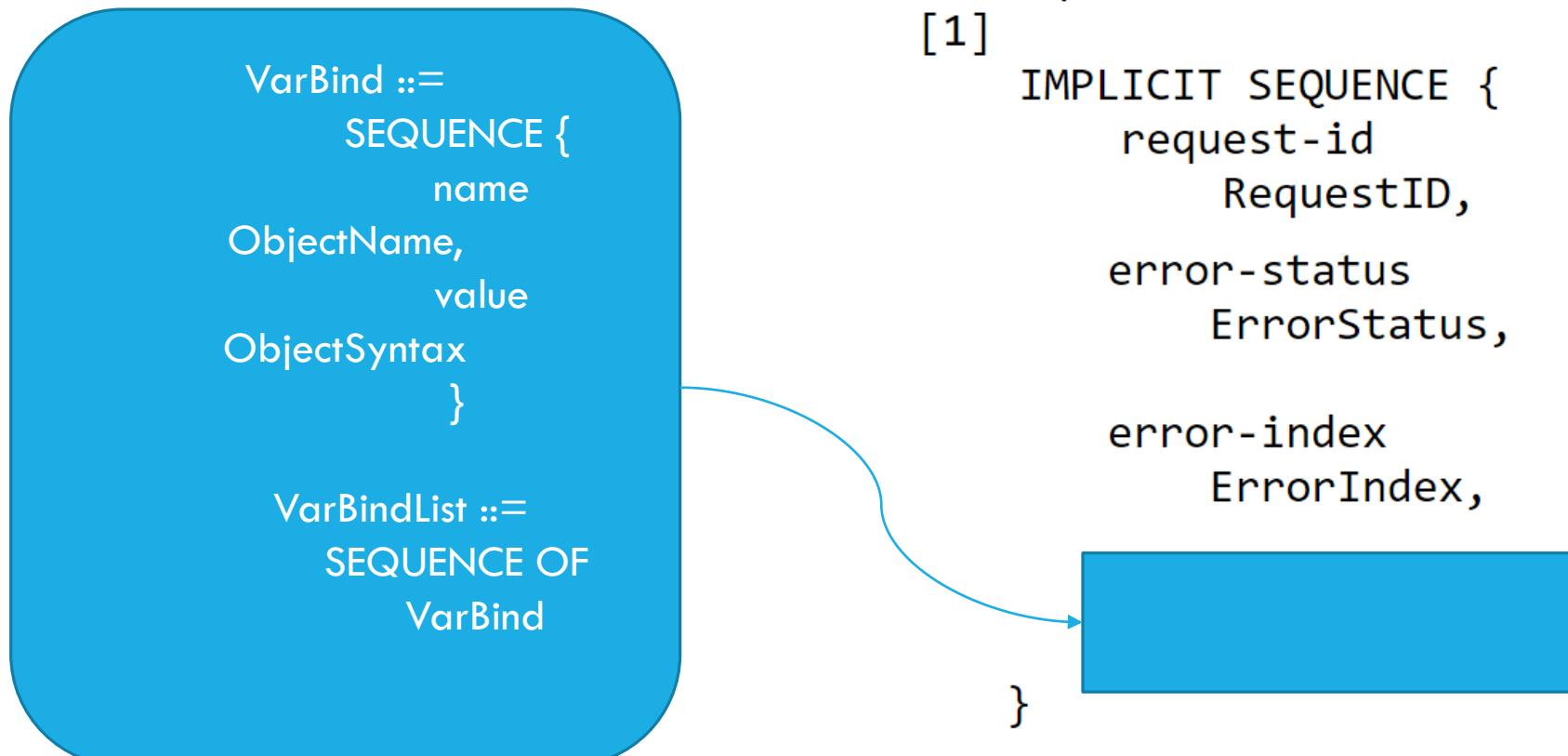
Identyfikator **ZAPYTANIA** na które odpowiadamy

Identyfikator **błędu** (jeśli wystąpił)

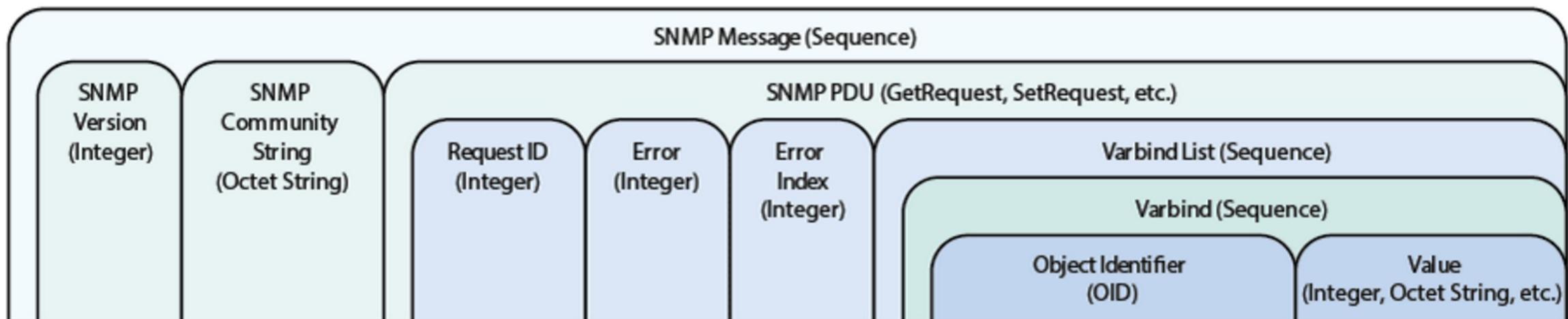
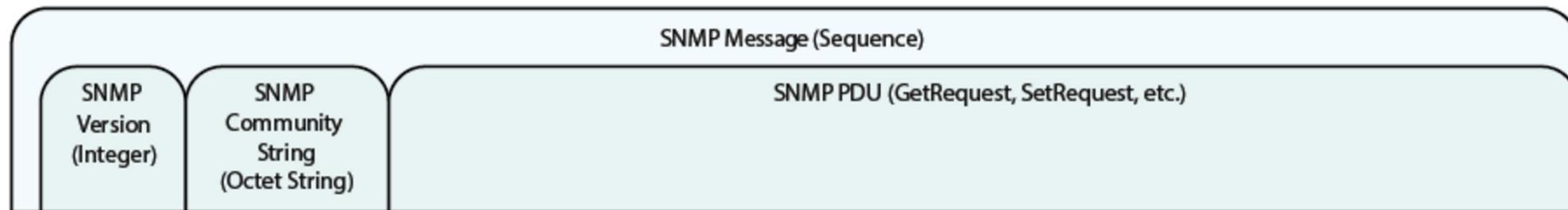
Indeks elementu na liście VarBindList który spowodował **błąd**

Lista par **<OID , WARTOŚĆ >**, której zwracamy do klienta

FORMATY PDU/TRANSMISJA RFC 1157 [2]

STRUKTURA PAKIETU *SNMP*

STRUKTURA PAKIETU *SNMP*

SNMP Message Type = Sequence, Length = 44											
SNMP PDU Type = GetRequest, Length = 30				Varbind List Type = Sequence, Length = 19							
Varbind Type = Sequence, Length = 17			Object Identifier		Value						
SNMP Version Type = Integer Length = 1 Value = 0	SNMP Community String Type = Octet String Length = 7 Value = private	Request ID Type = Integer Length = 1 Value = 1	Error Type = Integer Length = 1 Value = 0	Error Index Type = Integer Length = 1 Value = 0	30 13	30 11	06 0D 2B	06 01 04	01 94 78	01 02 07	03 02 00
30 2C	02 01 00	04 07 70 72 69 76 61 74 65	A0 1E	02 01 01	02 01 00	02 01 00	05 00				

SNMP message	Type	0x30	Sequence
	Length	0x2B	Length: 43
	Version	0x02 0x01 0x00	Integer Length: 1 Value: 0
	Community	0x04 0x06 0x70 0x75 0x62 0x6C 0x69 0x63	Octet String Length: 6 Value: public
Data PDU	SNMPv1 PDU type	0xA0	GetRequest PDU
	PDU length	0x1E	Length: 30
	Request ID	0x02 0x04 0x37 0x9C 0x57 0x89	Integer Length: 4 Value:
	Error Status	0x02 0x01 0x00	Integer Length: 1 Value: 0
	Error Index	0x02 0x01 0x00	Integer Length: 1 Value: 0
	VarBind List	0x30	Sequence
	Length	0x10	Length: 16
	VarBind 1	0x30	Sequence
	Len 1	0x0E	Length: 14
	OID 1	0x06 0x0A 0x2B 0x06 0x01 0x04 0x01 0x82 0x99 0x5D 0x02	Object identifier Length: 10 Value:
	Value 1	0x05 0x00	NULL Length: 0

IMPLEMENTACJA FUNKCJI GENERUJĄCEJ PAKIET

- GetRequest
- GetResponse
- SetRequest
- GetNextRequest

IMPLEMENTACJA FUNKCJI GENERUJĄCEJ PAKIET

Propozycja: Funkcja powinna przyjmować identyfikator typu pakietu:

- GetRequest
- GetResponse
- SetRequest
- GetNextRequest

ORAZ, listę par **< OID, Wartość >**

ORAZ, requestID

ORAZ, ErrorStatus

ORAZ, ErrorIndex

GetResponse-PDU ::=
[2]
IMPLICIT SEQUENCE {
request-id
RequestID,
error-status
ErrorStatus,
error-index
ErrorIndex,
variable-bindings
VarBindList
}

KLASY PAKIETÓW

GetRequest-PDU
dziedziczy z klasy SNMP-
PDU?

Klasa Pakietu

wersja: v1

community: public

Dane: GetRequest

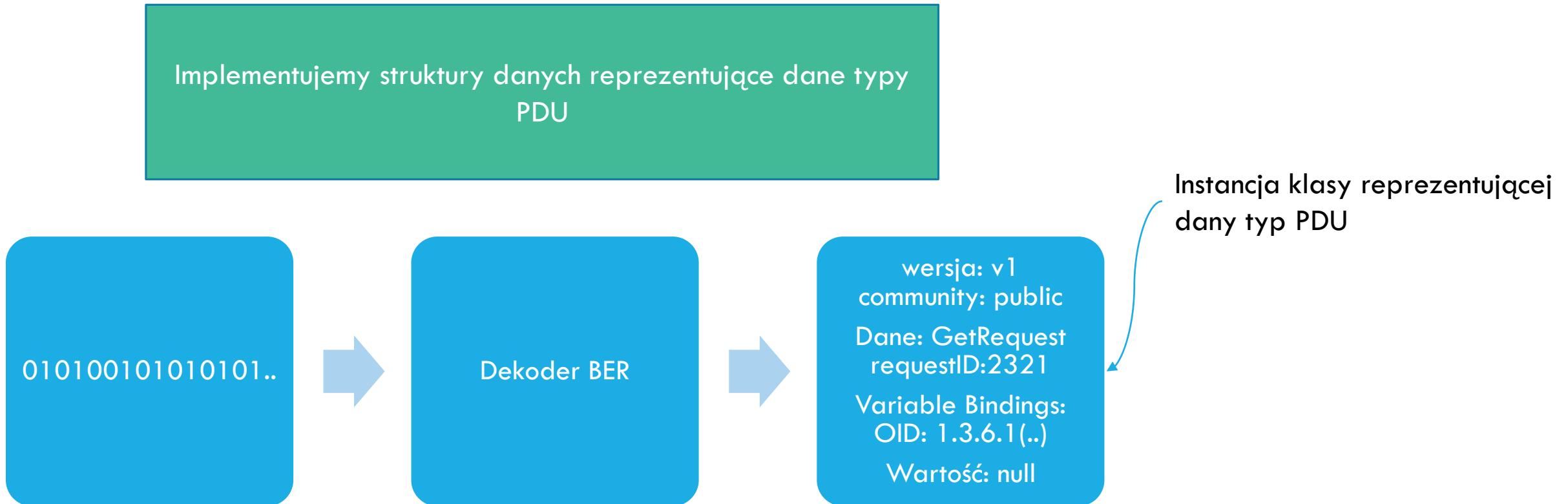
requestID: 2321

Variable Bindings:

OID: 1.3.6.1(..)

Wartość: null

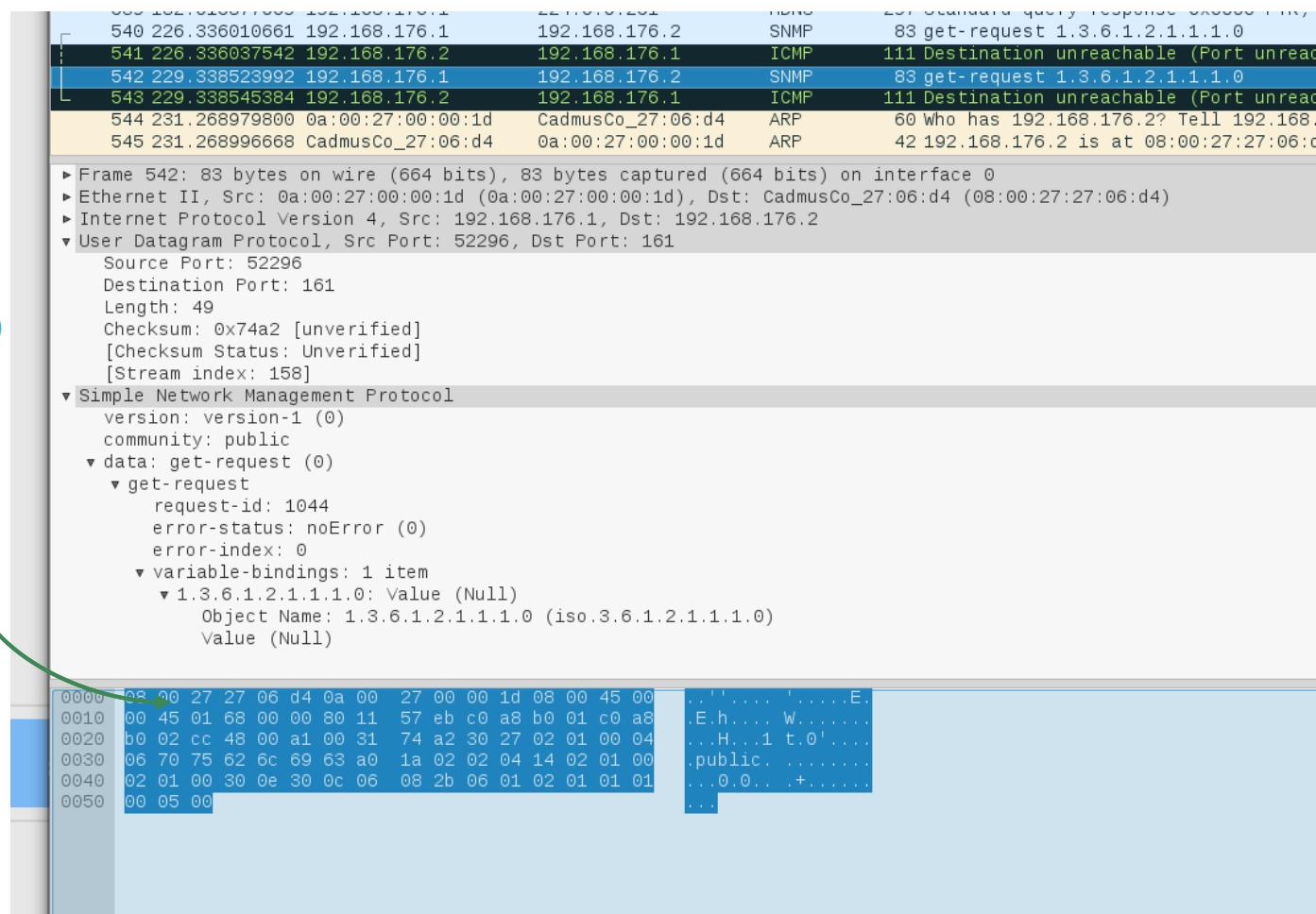
KLASY PDU

SKĄD BIERZEMY DANE WEJŚCIOWE DO TESTÓW?

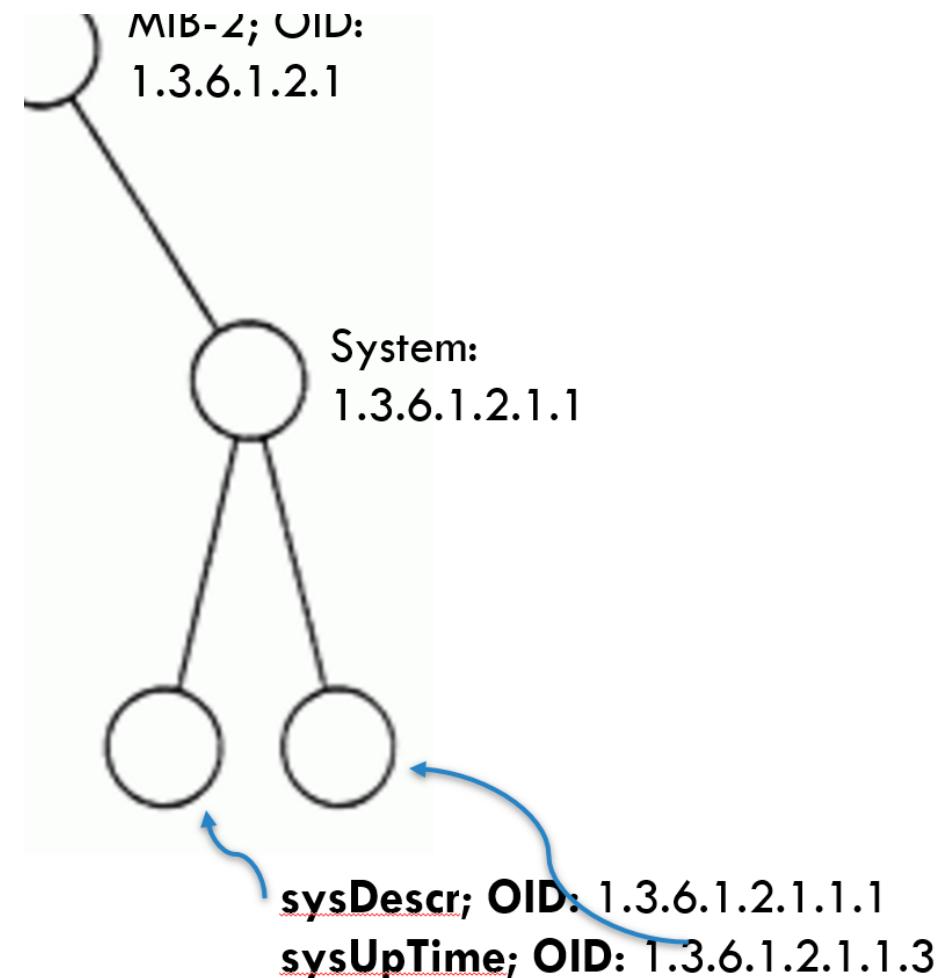
- Nasłuchujemy na lokalnym interfejsie Loopback za pomocą programu Wireshark
- Wykonujemy zapytanie SNMPGET do lokalnego komputera np:
`snmpget -mALL -v1 -cpublic 127.0.0.1 sysName.0`

Interesujące nas dane zapisane szesnastkowo

MIKRO-TASK 5: WYKRYWANIE BŁĘDÓW

Dodajemy do naszego programu klasę zawierającą funkcję sprawdzającą poprawność zdekodowanego pakietu względem naszej wiedzy zawartej w drzewie MIB

EFEKT – TEST-CASE

wejście

- 1) podajemy do naszego programu na wejście dane binarne reprezentujące zapytanie SNMP w formie szesnastkowej
- 2) wewnętrz program przekształca te dane na klasę zawierającą informacje (dekoduje dane)
- 3) program sprawdza czy dane zawarte w pakiecie odpowiadają typowi danych zawartemu w naszej bazie wiedzy (drzewo MIB)

wyjście

Program wyświetla informacje *z klasy*, oraz podaje informacje o niezgodności typów *lub* nieprawidłowych parametrach.

FUNKCJONALNOŚĆ SIECIOWA

Cecha	TCP	UDP
Skrót od	<i>Transmission Control Protocol</i>	<i>Universal Datagram Protocol</i>
Połączenie	Protokół połączeniowy	bezpołączeniowy
Porządkowanie kolejności pakietów	TAK	NIE
Prędkość	Wolniej	Szybciej
Niezawodność	Wysoka	Niska
Wielkość Nagłówka	20 bajtów	8 bajtów
Odczyt danych (Socket)	Jak ze Streamu	Jedno odczytanie zwróci wszystko co wysłane
Flow Control	Wykrywanie zatorów; kontrola prędkości przesyłu	Brak
Sprawdzanie błędów	Sprawdzanie poprawności danych, w razie potrzeby dane są przesyłane ponownie.	Sprawdzanie poprawności, ale dane niepoprawne są po prostu ignorowane.
Powiadomienia	TAK	NIE
Handshake	SYN, SYN-ACK, ACK	Brak
Obciążenie serwera	Większe	Mniejsze

WG. MODELU BERKLEY

SNMP

Protokół: UDP

Port: 161

WYSYŁANIE DANYCH

```
Socket socket = getSocket(type = „UDP”)
connect(socket, address = "1.2.3.4", port = „161”)
    send(socket, "Hello, world!")
    close(socket)
```

WYSYŁANIE DANYCH

```
Socket socket = getSocket(type = „UDP”)
bind(socket, address = „INADDR_ANY”, port = „161”)
    receive(socket, bufor)
    close(socket)
```

PRZYKŁADOWY SERWER W C

```
int main(void) {  
    int sock; struct sockaddr_in sa; char buffer[1024]; ssize_t recsize;  
    socklen_t fromlen; //deklaracja potrzebnych struktur  
    memset(&sa, 0, sizeof sa);  
    sa.sin_family = AF_INET; //protokół IPv4  
    sa.sin_addr.s_addr = htonl(INADDR_ANY);  
    sa.sin_port = htons(161); //port 161  
    fromlen = sizeof sa; sock = socket(PF_INET, SOCK_DGRAM, IPPROTO_UDP);  
    if (bind(sock, (struct sockaddr *) &sa, sizeof sa) == -1)  
    { perror(„gniazdo nie utworzone”); close(sock); exit(EXIT_FAILURE); }  
    for (;;) { recsize = recvfrom(sock, (void *)buffer, sizeof buffer, 0,  
        (struct sockaddr *) &sa, &fromlen);  
    if (recsize < 0)  
    {  
        //odczytanie danych nie powiodło się  
    }  
    //dane udało się odczytać
```

PRZYKŁADOWY Klient W C

```
int main(void) {
int sock; struct sockaddr_in sa; int bytes_sent; char
buffer[200]; strcpy(buffer, "hello world!");

sock = socket(PF_INET, SOCK_DGRAM, IPPROTO_UDP);
if (sock == -1)
{ // nie udało się utworzyć gniazda}
memset(&sa, 0, sizeof sa);
sa.sin_family = AF_INET; /* Protokół to IPv4*/
sa.sin_addr.s_addr = inet_addr("127.0.0.1");
sa.sin_port = htons(161);
bytes_sent = sendto(sock, buffer, strlen(buffer), 0, (struct
sockaddr*)&sa, sizeof sa);
if (bytes_sent < 0) { //wysłanie danych nie powiodło się}
```

FUNKCJONALNOŚĆ SIECIOWA [1]

SOCKET'y po stronie klienta:

```
#create an INET, STREAMing socket
s = socket.socket(
    socket.AF_INET, socket.SOCK_STREAM)
#now connect to the web server on port 80
# - the normal http port
s.connect(("www.mcmillan-inc.com", 80))
```

FUNKCJONALNOŚĆ SIECIOWA [2]

SOCKET'y po stronie serwera (czyli np. po stronie agenta SNMP):

1

```
#create an INET, STREAMing socket
serversocket = socket.socket(
    socket.AF_INET, socket.SOCK_STREAM)
#bind the socket to a public host,
# and a well-known port
serversocket.bind((socket.gethostname(), 80))
#become a server socket
serversocket.listen(5)
```

2

```
while 1:
    #accept connections from outside
    (clientsocket, address) = serversocket.accept()
    #now do something with the clientsocket
    #in this case, we'll pretend this is a threaded server
    ct = client_thread(clientsocket)
    ct.run()
```

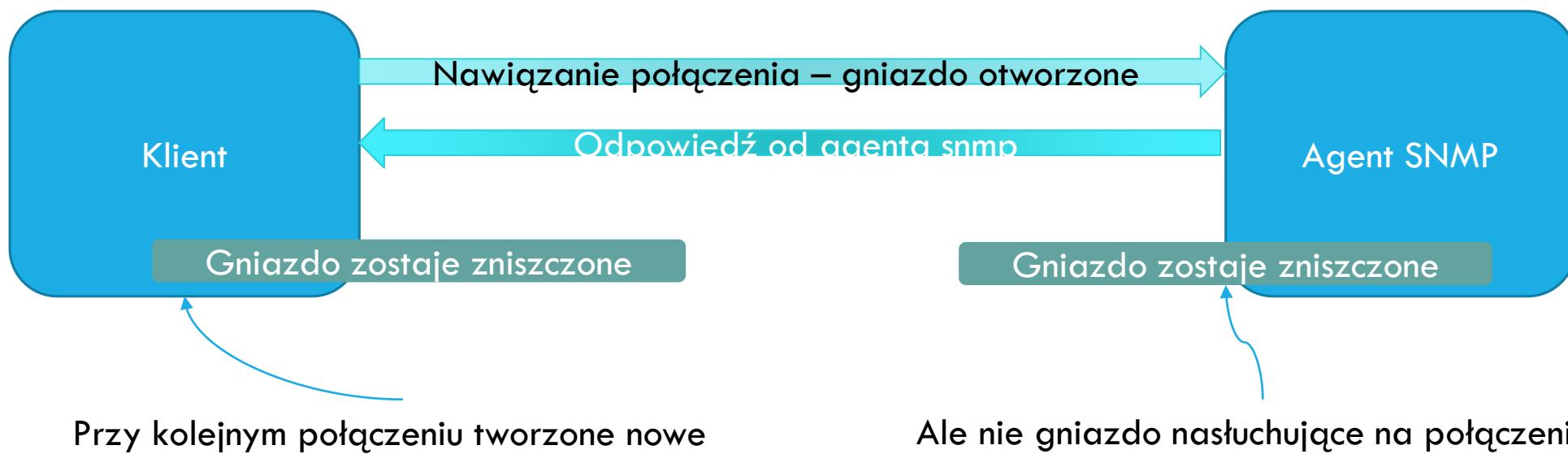
UROKI PROGRAMOWANIA SIECIOWEGO

1. WAŻNE: FLUSH po dokonaniu operacji zapisu do gniazda,
2. Jeśli korzystamy z buforowanego stream'u np. w Javie
3. Recv nie zawsze zwróci tyle danych z gniazda ile chcemy; może nie być dostępne w tym momencie tyle ile chcemy. Podajemy zawsze parametr ile możemy w tym momencie odebrać a nie tyle ile chcemy do Recv.
4. Recv czy send zwróci ilość bajtów które udało się obecnie przetworzyć. To nasza odpowiedzialność aby sprawdzić czy zostało przetworzone tyle ile chcieliśmy
5. Recv wykonyjemy tak długo aż nie będzie nic do odebrania

CHARAKTERYSTYKA POŁĄCZENIA SNMP

Podobnie jak HTTP

Gniazdo jest używane tylko dla jednego połączenia.

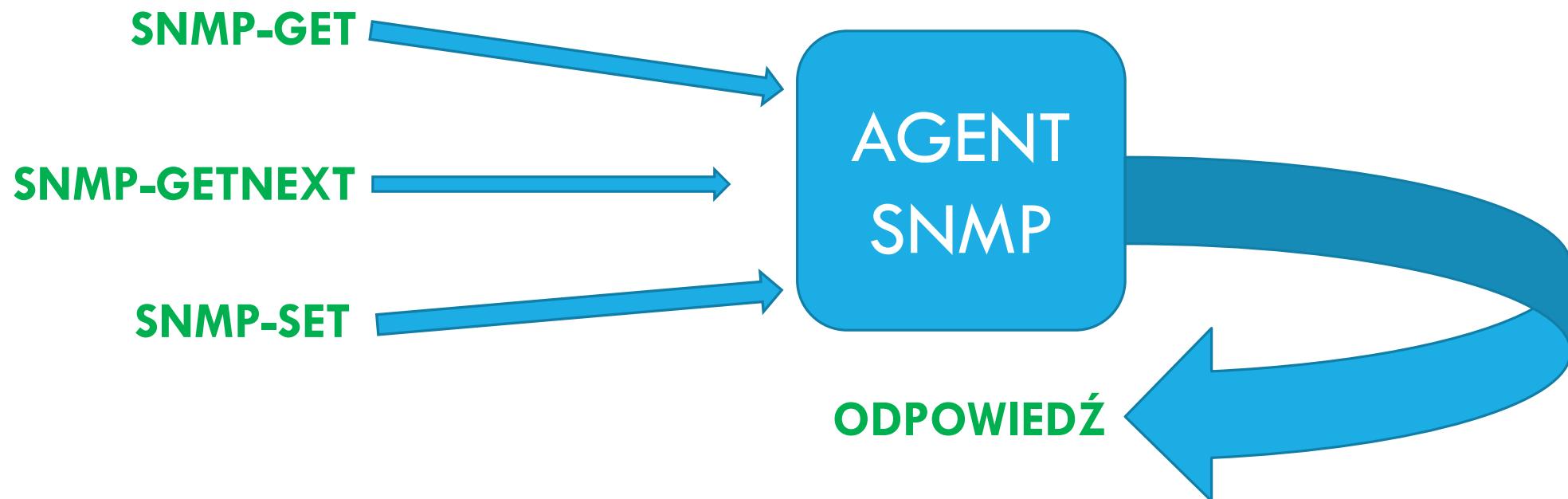
FUNKCJONALNOŚĆ SIECIOWA[3]

1. Nasłuchujemy na porcie UDP nr. 161
2. Jeśli nadaje połączenie => akceptujemy

```
IPEndPoint ServerEndPoint= new IPPEndPoint(IPAddress.Any,9050);
Socket WinSocket = new Socket(AddressFamily.InterNetwork, SocketType.Dgram, ProtocolType.Udp);
WinSocket.Bind(ServerEndPoint);

Console.WriteLine("Waiting for client");
IPEndPoint sender = new IPPEndPoint(IPAddress.Any, 0)
EndPoint Remote = (EndPoint)(sender);
int recv = WinSocket.ReceiveFrom(data, ref Remote);
Console.WriteLine("Message received from {0}:", Remote.ToString());
Console.WriteLine(Encoding.ASCII.GetString(data, 0, recv));
```

TASK 6 – FUNKCJONALNOŚĆ SIECIOWA

TASK 6 – FUNKCJONALNOŚĆ SIECIOWA

